

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка № 13

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

157	ЯКОВ ПРЕДСКАЗВА БЪДЕЩЕТО НА ИЗРАЕЛ	3
158	СМЪРТТА И ПОГРЕБЕНИЕТО НА ЯКОВ И ЙОСИФ	9
159	ФАРАОНЪТ ПОДТИСКА ИЗРАЕЛ	15
160	РАЖДАНЕТО НА МОИСЕЙ	20
161	МОИСЕЙ СТРАДА ПОРАДИ ЛИПСА НА НЕТЪРПЕНИЕ	26

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

162	БОГОХУЛСТВОТО НА КНИЖНИЦИТЕ И ФАРИСЕИТЕ	32
163	ПРИТЧИТЕ ЗА БОЖИЕТО ЦАРСТВОТО	37
164	ХРИСТОВАТА СИЛА НАД ДЕМОНИТЕ, БОЛЕСТИТЕ И СМЪРТТА .	42
165	ХРИСТОС ИЗПРАЩА СВОИТЕ УЧЕНИЦИ	47
166	СЪСТРАДАТЕЛНИЯТ ХРИСТОС НАХРАНВА МНОЖЕСТВАТА	52

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

167	ПОКАЯНИЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЩЕТИТЕ	57
168	СЛЕДВАНЕТО ОТБЛИЗО И УЧЕНИЧЕСТВОТО	61
169	СЪДЪТ ПРЕД ГОЛЕМИЯ БЯЛ ПРЕСТОЛ	67

Урок *ЯКОВ ПРЕДСКАЗВА БЪДЕЩЕТО*
№ 157 *НА ИЗРАЕЛ*

Стих за запомняне: *"Тогава Яков повика синовете си и рече: Съберете се, за да ви известя какво ще ви се случи в следващите дни"* (Битие 49:1)

Текст: Битие 49:1-27

Като почувства близката си среща със смъртта, Яков благослови и осинови синовете на Йосиф (Ефрем и Манасий). След това той продължи с благославянето на дванадесетте си сина, един след друг. Но докато правеше това, той произнесе няколко забележителни пророчески слова за тяхното бъдеще.

В този знаменателен момент пророчеството на Яков беше водено по-скоро от Духа на Бог, отколкото от обикновена човешка проницателност и предвидливост. Това става очевидно от детайлите и прецизността в пророчествата за всяко едно от племената. От начало, някой може да се изкуши да мисли, че Яков се води от личното си отношение към характерите и поведението на всяко от децата си. Но виждаме споменаването на такива подробности, които не биха могли да бъдат просто продукт от наблюденията му върху децата. Например, как би могъл Яков да знае, само на базата на размишленията си, че Месията ще произлезе от Юда? Ако зависеше от него, той би произнесъл това благословение над Йосиф или над Вениамин, своите любими деца. Но Бог вдъхновяваше и водеше изказванията на Яков и той изговори това чрез вяра.

Въпрос 1: *Как можем да докажем, че Яков бе воден от Духа на Бог, докато предсказваше бъдещето на Израел, а не просто от родителския инстинкт да благослови децата си в предсмъртния си час?*

Важно е, обаче, да отбележим, че докато пророкуваше бъдещето на Израел, Яков вземаше предвид миналия и настоящ живот на своите синове. Това подчертава неразривната връзка между нашето минало, настояще и бъдеще. Начинът, по който сме живели в миналото, влияе на настоящото ни положение и преживявания; а нашето бъдеще, в повечето случаи, зависи твърде много от настоящия ни живот. Животът в грях може само да породи бъдеще, пълно с разочарования и болки, докато животът в святост и преданост на Бог ще ни донесе щастливо бъдеще. Това е истина винаги, поради закона за сеенето и жъненето. Ако човек не прекъсне цикъла на греха чрез искрено покаяние и вяра в Христос, в бъдеще той трябва да се готви да пожъне горчилка и едно вечно осъждане. Това е сериозна поука, която извличаме от изучаването на Якововите пророчества за дванадесетте му сина.

Забелязваме също така, че някои от нещата, които Яков изтъкна в пророчествата, се бяха случили преди много години, но, до този момент, Яков си беше мълчал относно тях. Като че ли, те бяха забравени и, като че ли, това което бе посято, никога нямаше да бъде пожънато. Обаче нещата, за които те си мислеха, че са погребани с течение на времето, им бяха отново припомнени. Така ще стане и в Съдния Ден. За всички грехове, които хората грижливо са прикривали или безгрижно са пренебрегвали, ще стане отново въпрос и ще се дава сметка. Само чрез изповядване и истинско покаяние за греха можем да очакваме да посрещнем бъдещето без мрачни натрапчиви мисли и предчувствия.

Въпрос 2: *Като имате превид респектиращите пророчества на Яков за дванадесетте му сина, посочете как нашето минало и настояще повлияват нашето бъдеще.*

**ЗАГУБА НА НАСЛЕДСТВОТО ЗАРАДИ ГРЯХ
(Битие 49:3-7; 1 Летописи 5:1; Еремия 18:9-10; Матей 21:33-43;
Евреи 12:16-17)**

Предреченото за Рувим, Симеон и Леви беше негативно. То беше направено възоснова на тяхното греховно минало, защото нямаше сведения за покаяние от тяхна страна. Рувим извърши кръвосмешение с Вала, бащината си наложница. А Симеон и Леви проявиха кръвожаден гняв и извършиха отмъстителни убийства върху сихемците (**Битие 35:22, 34:13-26**).

Като първороден, на Рувим му се полагаше двоен дял от наследството (**Второзаконие 21:17**). След смъртта на Яков той трябваше да заеме ролята на учител и свещеник, на уравител и глава над цял Израил. Но той изгуби всичко това заради грях. Вместо племето на Рувим да има превъзходство и духовното достойнство на водач над другите племена, неговият баща му каза: **"Не ще имаш превъзходство"**. И наистина, племето на Рувим не произведе никакъв отличаващ се герой или значим водач в Израел. Те бяха малобройни в сравнение с други племена (например, племената на Юда, Дан и Йосиф) (**Числа 1:21**). Определението **"изврял си като вода"** само по себе говори за необузданата похот и страст, характерни за Рувим, чрез които той съгреши срещу Бога.

"... първородния на Израиля, Рувим, (защото той бе първородният; но, понеже оскверни леглото на баща си, неговото първородство се даде на синовете на Израилевия син Йосифа, а родословието не се смята според първородството)..."
(1 Летописи 5:1)

Трябва да отбележим, че грехът пречи на духовното развитие и въздигане. **"Праведността въздига народ** (а също и отделните личности), **а грехът е позор за племената"** (**Притчи 14:34**). Моментната неморалната постъпка на Рувим сниши и постави неговото потомство на последно място през всички поколения напред. Това, което той пося в зората на своя живот, по-късно го пожъна в залеза на дните си и в потомството след него. Всъщност, решенията ни определят съдбата ни. Един единичък греховен акт може да разруши обещаващото светло бъдеще и да ни принуди да завещаем ужасно наследство на още неродените ни поколения. Затова ние не трябва да съгрешаваме.

Въпрос 3: *От живота на Рувим, Симеон и Леви и от Якововото пророчество за тяхното бъдеще, посочете как грехът може да попречи на изпълнението на Божието обещание за нечий живот.*

Симеон и Леви бяха друга греховна двойка. Както се бяха съединили в планирането и осъществяването на жестокия си гняв и отмъщение над сихемците, така се съединиха и в жъненето на плодовете от своето коварство, жестокост и отмъстителност. Яков се разграничи от тяхната компания и постави отговорността за техните действия изцяло върху тях. Тогава той каза: **"Ще ги разделя в Яков и ще ги разпръсна в Израел"**. Това се изпълни буквално, защото на племето на Леви не се даде дял за наследство в

Израел. Четиридесет и осемте града, които Бог по-късно им определи, се намираха в различни части на ханаанската земя. На племето на Симеон също бе даден малък дял в наследството на Юда и затова племето на Симеон също беше разпръснато тук и там из Юдвите земи (**Исус Навиев 19:1,9**).

От момента, когато съгрешиха, до времето на Якововата смърт Рувим, Симеон и Леви имаха достатъчно време да признаят пред баща си греховете си и да се покаят от тях. Но те не го направиха. Те останаха в греха си и проклятието дойде над тях. Когато има грях, най-спешната стъпка е, човекът да се покае и да го изостави. Библията казва: **"Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост"** и **"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда"** (Притчи 28:13; 1 Йоан 1:9).

СПЕЦИАЛНИ БРАГОСЛОВЕНИЯ ЗА ПЛЕМЕНАТА НА ЮДА И ЙОСИФ (Битие 49:8-7:12; 22-26; 1 Летописи 5:1,2; Исус Навиев 14:6-13; 15:1; Съдии 1:1-2; Псалм 128:1-3)

Предреченото за племето на Юда, може да се обобщи в следните моменти:

Първо, той щеше да се въздигне над другите племена дотолкова, че другите щяха да го хвалят. Това е в съзвучие с името му Юда, което означава "хвала".

Второ, той щеше да бъде победоносно племе, побеждаващо всичките си врагове. Това е значението на израза **"ръката ти ще бъде на врата на неприятелите ти"**. Давид бе от племето на Юда и той се позова на това в един от своите псалми на хваление, след като Бог го бе избавил от ръцете на неприятелите му. **"Сторил си да обърнат гръб към мене неприятелите ми, за да изтребя ония, които ме мразят"** (Псалм 18:40). Всъщност, племето на Юда бе първото, което покори враговете си чрез ръката на Халев и то бе първото, на което бе дадено наследство в Ханаан (**Исус Навиев 14:6-13; 15:1; Съдии 1:1-2**).

Трето, Юда бе описан като лъвче (млад лъв), след това като лъв (напълно израснал), след това като **"кърмещ-лъв"** (в нашия превод – "лъвица"), с други думи – възрастен лъв. Това е описанието на възходящия растеж на Юдовото племе, което в крайна сметка, като стар лъв (лъвица), щеше да бъде ужас за всички народи около него. Лъвът беше буквално емблема на Юда и символ на Исус Христос, Който произлезе от това племе и бе описан като Лъва от Юдовото племе (**Откровение 5:5**). Като стар лъв (лъвица), племето на Юда имаше мир и бе необезпокоявано за дълги години, за разлика от другите племена.

Йосиф, подобно на Юда, също бе благословен. Той беше човек на чистота и почтеност. Баща му припомни за неговите мъки и скърби от ръцете на братята му и как Бог го избави и възвиши над враговете му, **"Стрелците го огорчиха и стреляха по него, и преследваха го"**. Но въпреки нападенията, Бог даваше сили на Йосиф да избегне всичките атаки на враговете си. Той успя да превъзмогне враждебността на братята си, чара на жената на Петефрий, грубостта на самия Петефрий, както и на началника на виночерпците на Фараона.

Яков също предсказа, че Бог ще помогне на потомците на Йосиф и ще ги благослови с всички духовни и материални благословения **"с небесни благословения отгоре"** (духовно), **"с благословения на бездната, която лежи отдолу"** (материално благосъстояние от полезни изкопаеми и др.), **"с благословения на гърдите и на утробата"** (числено размножаване). От живота на Йосиф виждаме истинността на Божието слово, че всеки който се бои от Господа, ще бъде мощно благословен (**Псалм 138:1-2**).

Въпрос 4: Какво трябва да направят днес грешниците, за да станат достойни за Божиите благословения?

Но все пак, трябва да отбележим, че първенството отиде при Юда, а не при Йосиф. Всичко, което сочеше към Христовото пришествие, служение и царуване, беше свързано с Юда. Правото на първородството беше прехвърлено на Йосиф, но превъзходството отиде у Юда. Защо? Йосиф беше най-възлюбения на баща си и той би желал да го направи управител, но нещата не се случиха така. Тук можем да разпознаем Божията ръка. Това потвърждава, че говоренето на Яков не беше просто подбудено от естествени инстинкти. Но, чрез него, Бог говореше нещата, които щяха да бъдат. Според Божия план, управлението не беше за Йосиф, а за Юда. Този, Който постави думите в устата на Яков, бе Бог. Той би трябвало да е видял повече благородство у Юда, отколкото у Йосиф.

**БОЖЕСТВЕНОТО ОТКРОВЕНИЕ ЗА ДРУГИТЕ СИНОВЕ НА ЯКОВ
(Битие 49:13-21,27-28)**

Пророкуваното от Яков за останалите му седем сина бе поразително точно и буквално се сбъдна. Но, понеже пророчеството се отнасяше до **"това, което ще се случи в идещите дни"**, несъмнено, някои аспекти от него имат двойно изпълнение в последните дни. Тълкуването на предсказанията за всеки от синовете може накратко да се обобщи в следното:

Първо, Завулон ще обитава край морето и ще бъде превъзходен в корабоплаването. Наистина, когато земята на Ханаан бе разпределена между племената, Завулоновото притежание се падна между Средиземно Море на запад и Генисаретското Езеро на изток (**Матей 4:15; Исус Навиев 19:10-11**).

Второ, Исахар щеше да бъде много здрав и як, но той щеше да предпочете да се откаже от свободата си, само и само да запази сигурността си. Това означаваше, че потомците му нямаше да имат желание да се борят за притежанието си, освен ако не биха били принудени. Такова отношение щеше да ги направи да си останат подвластни и подчинени под данък.

Трето, **"Дан ще съди людетте си, като едно от Израилевите племена"**. Яков каза това, понеже Дан беше първият син на Вала, Рахилината слугиня. На него му се даде същото право да управлява, както и на другите синове на Лия и Рахил. По аналогия с тях, всички останали синове, родени от двете слугини на Лиа и Рахил, също имаха право да управляват в Израел. Самсон беше от племето на Дан. Данците бяха известни с хитростите и стратегиите си да защитават великите царе. Те бяха първото племе, което изпадна в идолопоклонство след настаняването си в обещаната земя (**Съдии 18:30**).

Четвърто, Гад щеше да бъде постоянно обезпокояван от нападенията на бандитски чети и номадски войни. Но Гад щеше винаги да им се противопоставя смело и агресивно. Те щяха да отстояват границите си, за разлика от Исахар. Гадците трудно можеха да бъдат подчинени на други народи.

Пето, Асир щеше да бъде богат и преуспяващ в селското стопанство. Тяхната земя беше плодovitа и те бяха житницата на Израел.

Шесто, Нефталим щеше да бъде силно мобилен. Те щяха да притежават също и ораторски и поетични способности. Множество оратори и певци са произлезли от Нефталим.

Седмо, Вениамин щеше да проявява рядко срещана дързост и свирепост във войните. Като вълк, те щяха да унищожават противниците си в битката, за да делят пляката вечер. Аод и цар Саул бяха от това племе (**Съдии 3:15; 1 Царе 9:1-2**).

Въпрос 5: Споменете и разтълкувайте пророчествата, които направи Яков за всеки от останалите си седем сина.

Има и някои други уроци, които научаваме от начина, по който Яков благослови дванадесетте си сина. **Първо**, бъдещите поколения на Израел щяха да жънат плодовете на бащиния си начин на живот и поведение, освен ако не предприемеха практически стъпки, за да променят по един или друг начин посоката си на развитие. Например, синовете на Рувим, Симеон и Леви не бяха още родени, когато бащите им извършваха греховете, привлекли проклятието над племената им. Но те биха могли да се покаят и да бъдат изключени от наследственото проклятие, поставено над тях. Потомците на Леви се покаяха и станаха племе от свещеници в Израел. По същия начин днес, ние всички сме наследили от бащите си суетен начин на живот със съпровождащите го проклетия (**1 Петрово 1:18**). Може да е във вид на традиции, черти на характера или някои греховни поведения.

Трябва да направим сериозни усилия, за да отхвърлим проклятията, които текат по наследствената линия, заради безчестието на нашите предшественици, както и напълно да отхвърлим безчестието на тези наши предшественици. Всеки, който иска разчупването на такива проклетия, трябва първо да прекрати всичко дяволско, да преустанови и отхвърли всяко зло влияние, да поиска опрощение и да бъде изчистен в Христовата кръв. Само тогава той може да се моли и проклятията и хомотите ще се разчупят. Онези, които продължават да се наслаждават на така наречените "облаги" от дяволското фамилно минало, не могат да очакват да бъдат освободени от проклятията, които следват такива зли дела. Ние трябва да се покаем и да повярваме в Исус както Наш Господ и Спасител, за да можем да бъдем освободени от такива родствени проклетия. Нека ясно да подчертаем, че Бог няма да държи отговорни децата за греховете на своите родители, но всеки ще понесе наказанието за собствения си грях (**Езекил 18:20-21**).

Първо, Бог ще държи сметка на всеки за неговия собствен живот (**Галатяни 6:5,7-8**). Много хора днес си мислят, че страдат заради грешките на други. Това не може да е вярно. Всеки грешник трябва да се покае и да се помири с Бог, за да заживее мирно. Левитите се покаяха и застанаха на Господната страна и станаха Божие собствено притежание. Какво по-голямо наследство може да има от това? (**Изход 32:25-28; Числа 3:12**). Всички истински вярващи би трябвало да знаят, че Христос стана проклет за тях (**Галатяни 3:13-14**). Те не би трябвало да тичат насам-натат в търсене на освобождение от родственото проклятие. Проклятията нямат власт над човек, който истински се е покаял за греха и ходи в праведността на Христос.

Второ, родителите имат авторитета да благославят своите деца, по-специално, ако самите тези родители ходят в покорство на Бог. Затова родителите-християни трябва да се научат да говорят положително и да пророкуват добро за децата си. Можем да използваме устата си, за да оправим или да развалим бъдещето на нашите деца.

Трето, независимо от благословенията, произнесени над племената, всички те накрая отидоха в плен и бяха победени по-късно в своята история. Асирия, Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Римската Империя накрая ги надвиха и царуваха над тях по различно време. От това научаваме, че преди да можем да очакваме, че божествено вдъхновените пророчества за живота ни ще се изпълнят, първо трябва да живеем в покорство на словото на Бог. Обещанията на Бог са условни и зависят от покорството ни и от подчинението ни на Словото Му. Исаия обобщава всичко това, като казва "**Ако слушате драговолно, ще ядете благото на земята**" (**Исаия 1:19-20**).

Въпрос 6: Споменете някои ключови уроци, които можем да научим от пророкуването от Яков за бъдещето на Израел.

ЧАКАНЕ НА БОЖИЕТО СПАСЕНИЕ (Битие 49:18)

"Твоето спасение чаках, о Господи" (Битие 49:18)

Това прекрасно възклицание Яков направи по средата на благословенията, които произнасяше над своите деца. До това време Яков беше изминал дълъг път и прекарваше последните си мигове на тази земя. Като произнасяше благословенията, очите на Яков бяха насочени натам, накъдето отиваше, и към Господа, с Който щеше да се срещне. Той сигурно си е припомнял всичките беди в живота си от времето когато побягна от брат си, Исав: живота му при чичо му Лаван, смъртта на Рахил, загубата на Йосиф и т.н., а сега той изявяваше бъдещето на своите деца и, съответно, за Израел като нация. Какво поддържаше израстването му през всички тези мъчителни времена? Спасението от Господа. Той помнеше Бог, Който му се яви, когато бягаше от брат си, Исав (**Битие 28:10-15**). Той се обрече да следва Господа и, от време на време, той подновяваше това свое решение. Сега, когато приближаваше края, Яков възкликна: **"Твоето спасение чаках, Господи"**. Това прилича на възклицанието на Симеон, който след като видя младенеца Исус, заяви **"Сега, Владико, отпущаш слугата Си в мир. Според думата Си, защото видяха очите ми спасението"** (Лука 2:29-30). Стефан, виждайки по-славна гледка от тази на разгневените си родственици, хвърлящи камъни по него, призоваваше Господа, казвайки **"Господи, Исусе, приеми духа ми"** (Деяния 7:55-60).

Яков, който, по това време, изглежда бе видял Господа в слава, обръщайки се към Него, заяви **"Твоето спасение чаках, о Господи"**. Божието спасение осигурява победата над греха и над смъртта. Яков знаеше, че отиваше във вечен живот. Спасението, което чакаше, е от Бога. Ние ставаме притежатели на същото спасение, ако повярваме в благовестието на Исус, като се покаем от греха. Яков, в очакване на своето вечно съединяване с Господа, с преклонение възкликна **"о Господи"**. Нашето очакване на Христовото вечно спасение би трябвало да изпълва сърцата ни с преклонение към Него. Вярващите трябва непрекъснато да размишляват за спасението от Господа и да го чакат търпеливо, с радост. Истинските вярващи посрещат смъртта не със страх, а със сигурност, увереност и радост в Господа. Яков очакваше Господното спасение и не се разочарова. Въпросът е, какво очакваш ти?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	7	Притчи	1-2
Вторник	..	8	..	3-4
Сряда	..	9	..	5-6
Четвъртък	..	10	..	7-8
Петък	..	11	..	9-10
Събота	..	12	..	11-12
Неделя	..	13-14	..	13-14

Стих за запомняне: " Няма човек, който да има власт над духа та да задържи духа, нито да има власт над деня на смъртта; И в тая война няма уволнение, нито ще избави нечестието ония, които са предадени на него" (Еклесиаст 8:8)

Текст: Битие 49:28-33; 50:1-26

Заклучителната глава от книгата Битие ни дава сведения за смъртта и погребението на двама от великите патриарси, Яков и Йосиф. И двамата умряха в Египет, но те поискаха тленните им останки да бъдат изнесени оттам. С очи на вяра, незамъглени от облачните ръце на смъртта, те виждаха напред във времето, когато Израел щеше да напусне Египет и да се засели в Обещаната Земя. Макар, че всички патриарси умряха, без да видят буквалното изпълнение на обещанията, които Бог им бе дал, те вярваха на Бог до последния си дъх. **"Всички тия умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но ги видяха и поздравиха отдалеч, като изповядаха, че са чужденци и пришелци на земята"** (Евреи 11:13).

Въпрос 1: Какъв урок може да научи вярващият от начина, по който патриарсите посрещаха смъртта си с увереност?

Така трябва да е и с нас, които се доверихме на Исус Христос. Срещата с физическата смърт не би трябвало да замъгли вярата ни в Бог. Напротив, ние би трябвало да погледнем отвъд земните сцени, към небесния си дом, който Бог приготви за нас. За истинския вярващ, смъртта не е трагедия, а началото на нов живот отвъд.

СМЪРТТА НА ЯКОВ

(Битие 49:29-33; 47:28-31; Евреи 11:21; 9:27; Псалм 90:12)

Яков знаеше, че смъртта му е неизбежна. Затова той нареди за дома си. Той благослови децата си чрез вяра и им припомни Авраамовия Завет. Въпреки многото беди, през които бе преминал, очите му все още бяха приковани в Божията неизменна вяроност. Той говореше уверено и без страх, приближавайки смъртта. Нашата увереност в Бог не би трябвало да бъде замъглена от болест, тежка загуба на близки, лоша съдба или немощ в тялото, както Яков ни даде пример. Ние не мерим Божията любов или Неговата вяроност с аршина на нашите външни обстоятелства.

"Още им заръча, като им каза: Аз се прибирам при людетe си ..."
(Битие 49:29а)

Яков припомни за Авраам, Исак и жените им, които си отидоха от този свят, за да бъдат с Бог и с Неговите Собствени люде. Той никога, нито веднъж, не погледна на Египет като на свой постоянен дом. Той бе в Египет, но не бе от него. Затова и когато смъртта дойде да го призове, той бе готов да си тръгне. Той също даде заповед, че не трябваше да го погребват в Египет, а в мястото за погребване на бащите им. Египет беше преобраз на света и Яков имаше пред вид, че изнасянето на тялото му от там

щеше да внуши в умовете на децата му желание да напуснат Египет. След като се убеди, че децата му, и по-специално Йосиф, ще изпълнят последната му воля, той събра нозете си на леглото и си отиде. Земното му странстване приключи и той влезе в блаженството на вечността. Разсъжденията върху смъртта на Яков трябва да предизвикват сериозен отзвук у всеки от нас. След всички борби и интриги в този свят, един ден ще умрем. **"И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това наставка съд"** (Евреи 9:27). Затова трябва така да броим дните си, че да придобием мъдро сърце и да се приготвим за вечността. Бог казва **"О да бяха мъдри, да разбират това, да смисляха сетнината си!"** (Второзаконие 32:29).

Въпрос 2: *Как трябва да се приготвим, имайки предвид неизбежността на смъртта? Дайте отговор от гледната точка на един грешник и на един вярващ.*

СКРЪБТА НА ЙОСИФ И ПРОДЪЛЖИТЕЛНИЯТ ТРАУР (Битие 50:1-4; 1 Солунци 4:13-14; Еклесиаст 3:1-2,4; 2 Царе 12:20-23)

Йосиф реагира на смъртта на баща си със сълзи, с дълбока печал и с продължителен траур. Макар да е естествено да чувстваме скръб при загубата на някого, когото обичаме, ние не бива да се отчайваме и да позволяваме на скръбта да ни обладае до такава степен, че да паднем духом. Ако хората, които обичаме, са умрели в Христос, ние ще ги срещнем отново в деня на възкресението. От друга страна, ако са умрели, като грешници, скръбта за изгубването на една скъпоценна душа в ада, би трябвало да ни подтикне към едно по-агресивно благовестие, така че да можем да предотвратим другите да не отида там. **"А не желаем, братя, да останете в неизвестност за ония, които умират, за да не скърбите както другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него"** (1 Солунци 4:13-14).

Въпрос 3: *Дайте някои библейски напътствия, които трябва да регулират отношението на вярващия към траурните и погребални церемонии.*

Продължителният траур за Яков бе характерен за египтяните и не би трябвало да се смята за норма при новозаветните вярващи. Всъщност за Авраам и за Исак такъв продължителният траур не бе правен. От живота на Давид научаваме полезен урок по този въпрос. Когато той научи, че детето му е умряло, той **"стана от земята, уми се и се помаза, и като промени дрехите си, влезе в Господния дом та се поклони. После дойде у дома си; и, понеже поиска, сложиха пред него хляб, и той яде"** (2 Царе 12:20). Когато слугите му се питаха за неочакваното му поведение, той отговори: **"Докато детето беше още живо, постих и плаках, защото си рекох: Кой знае? може Бог да ми покаже милост, и детето да остане живо. Но сега то умря. Защо да постя? Мога ли да го върна обратно? Аз ще ида при него, а то няма да се върне при мене"** (2 Царе 12:22-23).

Когато вярващите са в траур за близките си, те трябва да помнят, че не бива да си правят никакви белези, нарязвания или рисунки по телата си, нито да си бръснат главите (Второзаконие 14:1-2; Левити 19:28). Вярващите са Божи деца и не бива да се опетняват заради мъртви.

ПОГРЕБЕНИЕТО НА ЯКОВ **(Битие 50:2-13; 49:29-31; Лука 9:59-60; Филипяни 4:5)**

Когато Йосиф оплакваше баща си, той заповяда на египетските лекари да балсамират тялото му, за да го предпазят от разлагане, докато бъде взето за погребението. Египтяните бяха напред в медицината и в други области от човешкото развитие по онова време, но им липсваше познаването на истинския Бог. Днес, тенденцията е същата в повечето съвременни общества. В областта на науката, технологиите, комуникациите и т.н. може да се види много напредък, но на духовно равнище има разруха. Църквата и християнските семейства трябва да дадат отпор срещу тази вредна тенденция – напредък в образованието за сметка на духовното развитие, особено сред нашите деца и юноши.

След дните на своя траур, Йосиф, бидейки подвластен, поиска позволение от Фараона да отиде и погребее своя баща. (От негово име му отговориха Фараоновите чиновници, защото египетската традиция не допускаше някой да се яви пред Фараона в траурно облекло). Даде му се позволение и той отпътува към Ханаан, придружен от своите братя, децата им, придворни от египетския дворец, египетски старейшини, колесници и конници. Никога не би трябвало да оставяме братята си сами да си понасят скръбта. Трябва да сме съпричастни с тях във време на радост, както и във време на скръб (**Римляни 12:15**). Все пак обаче, нашата въздържаност трябва да позната на всички (**Филипяни 4:5**).

Въпрос 4: Споменете някои светски практики, свързани с погребалните церемонии във въшия район, които трябва да избягвате.

"Баща ми ме закле, като каза: Виж, аз умирам; в гроба, който си приготвих в Ханаанската земя, там да ме погребеш. Сега, прочее, нека отида, моля, да погребя баща си; и ще се върна. А рече Фараон: Иди, погребеш баща си, според както те е заклел. Тогава синовете на Израила му сториха, според както им беше заповядал" (Битие 50:5-6,12).

Тези стихове разкриват покорството на Йосиф към наставленията на баща си, Яков, които той му даде преди смъртта си. Все пак, трябва да знаем, че това не е оправдание за принудителни премествания на умрелия до определено място. Също така и не сме задължени да изпълняваме каквито и да било безбожни желания и оброци. По-добре е да се покоряваме на Бог. Искането на Яков бе благочестиво и с благочестива цел – да съхрани обещаната земя във фокуса на своите потомци.

Макар да няма твърдо правило за продължителността на погребението и траура, ние би трябвало да се водим от мислите, че завръщане на Господа предстои, че нуждата от благовестие е спешна и че времето е кратко (**1 Коринтяни 10:31**).

Трябва да се стараем и да не ставаме камък за препъване на другите (**1 Коринтяни 10:32**). Хората може да се съблазнят, ако ние сме демонстративни или пък повърхностни, ако сме стиснати и гледаме да се измъкнем от ангажиментите си към починалия. Ние трябва да бъдем отделени и свободни от светското поведение (**1 Йоан 2:15-17; Яков 4:4; 2 Коринтяни 6:14-18**). Докато сме на мисия за Бог, трябва да се водим от отношението, което Христос имаше към погребалните церемонии (**Лука 9:60**). Даже Исус, като чу за смъртта на Йоан Кръстител (Своя

племенник), Той не изостави Своето проповядване, за да присъства на погребението (**Матей 14:13-14**). Погребални чествания за седмици и месеци (3 дена, 9 дена, 40 дена и т.н.) е доказателство, че въвличения в това "вярващ" е изгубил своето видение за небето.

БЕЗПОЧВЕНИТЕ ОПАСЕНИЯ НА ЙОСИФОВИТЕ БРАТЯ (Битие 50:14-21; Притчи 28:1; Псалми 53:5)

След погребването на Яков, цялата дружина се върна в Египет. Но, Йосифовите братя се съмняваха, дали той напълно им е простил. В принасянето на молбата си за прошка пред него, те споменаха името на баща им. По-късно те дойдоха и се поклониха пред Йосиф. Това е първият път, когато те устно помолиха за прошка и доброволно се поклониха пред Йосиф и по този начин извършиха буквалното изпълнение на Йосифовите сънища. Йосиф плака, осъзнавайки, че братята му не са превъзмогнали чувството си за вина.

Въпрос 5: Как човек може да бъде напълно освободен от виновна съвест?

Непростена вина в сърцето може да попречи на гладките взаимоотношения на вярващия с Бог. Макар Бог да ни е приел, може все още да сме запазили някои останки на вина в умовете си. Това не би трябвало да се случва. Това е една от главните стратегии на Сатана, нашия обвинител. Правилният начин да се справим с вината, е да приемем прошка чрез искрена изповед и покаяние за злото, което сме сторили. Тогава трябва да упражним вяра в Бог и да повярваме в Неговото обещание, че **"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9)**. Йосиф отново окуражи братята си и ги утеши. Той им каза, че Бог обърна злите им планове за него в добро.

Отговорът на Йосиф е поучителен по много начини:

Първо, не би трябвало да се боим от гнева на хората. Бог винаги осъществява волята Си за Своите деца, независимо от гнева на хората (включително тяхната ярост, завист, ненавист, гонения и т.н.). Той трансформира нашите *кръстове* в *корони*, нашите *пленничества* в *похвали* и нашите *беди* в *победи*.

Второ, ние винаги трябва да имаме правилното тълкуване на Божието вземане-даване с нас. Когато и да било Бог да допусне да преминем през някакви трудности, то е за да завърши в крайна сметка един добър замисъл. В такива моменти не бива да съдим Бог с нашите немощни сетива или пък да бягаме от Божия промисъл.

Трето, Йосиф утеши братята си с любезни думи, знаейки, че те са се измъчвали твърде дълго от собствената си съвест и той не би искал да добавя още върху тяхното бреме. Трябва да сме разпознаващи и чувствителни, за да не разбием сърцата на нашите братя, които се разкайват, чрез по-нататъшни обвинения, остри думи, клевети, говорене зад гърба или отношение от типа *"аз съм по-свят от теб"*. Иначе те могат да бъдат погълнати от чрезмерна скръб (**2 Коринтяни 2:7-8**).

Въпрос 6: Какви уроци може да научим от отговора на Йосиф към молбата на братята си за прошка?

**СМЪРТТА И ПОГРЕБЕНИЕТО НА ЙОСИФ
(Битие 50:22-26; Йов 42:16-17; Псалм 128:4-6; 91:16; Евреи 11:22)**

Накрая настъпи залеза на Йосифовия живот. Той живя в Египет деветдесет и три години, като беше продаден в Египет на седемнадесетгодишна възраст. Подобно на Йов, той живя достатъчно дълго, за да види децата си до четвърто поколение (до пра-правнуците). Бог ни е обещал да ни даде добро здраве и дълъг живот, ако Го обичаме и се боим от Него (**Псалм 128:4,6; 91:16**). Също като Яков, и Йосиф след смъртта си бе балсамиран и поставен в ковчег в Египет. Но преди смъртта си, той предсказа излизането на израилтянските чеда от Египет и заповяда те да отнесат костите му от там.

Въпрос 7: Какво преповтарящо се предизвикателство получаваме от умиращите патриарси в книгата Битие?

Едно от най-великите и преповтарящи се предизвикателства, което ни отправят умиращите патриарси, е тяхната неугасваща увереност в Бог и тяхното силно желание да живеят в Ханаан, земята на обещанието. Макар, че във времето, когато Йосиф умираше, израилтянските чеда се наслаждаваха на добър живот в Египет, без какъвто и да било белег на надвиснало подтисничество, пак той ги насочи към Ханаан. Никога не бива да сме доволни, че живеем в Египет, независимо от удобствата и удоволствията, които ни се предлагат там. Нашата цел би трябвало да е Ханаан и ние би трябвало да се стараем винаги да насочим и нашите деца натам.

Като приключваме изучаването на книгата Битие, откриваме, че Бог винаги се е интересувал какво става с човека – венецът на Неговите творения. От дванадесета глава вниманието бе фокусирано върху Авраам, Божият човек, призван да излезе изсред народа си и да отиде в една непозната земя. Авраам роди Исак, а Исак – Яков, и продължиха да ходят с Бог. Якововите дванадесет патриарси бяха бащите на дванадесетте племена на Израел – един народ, който постепенно бе сформиран така, като бе обещано от Бог (**Битие 12:1-2**).

При тези обстоятелства, някои уроци стават очевидни:

(1) Виждаме способността на Бог да спазва Своите обещания и да осигурява Неговата воля да бъде изпълнена. Бог се погрижи Яков отново да види Йосиф.

(2) Бог може да преобърне *противниците* ти в твоё *предимство*. Вместо да допусне внезапно да бъде сложен край на великите сънища (мечти) на Йосиф, Бог използва всичките му отрицателни преживявания, за да го подготви за един славен завършек.

(3) Ние не би трябвало да допускаме отрицателните ни преживявания да ни превърнат в зли хора. По-скоро, би трябвало да даваме положителни обяснения за всички неща, които се случват. Йосиф гледаше на деянията на братята си от положителна страна.

(4) Чрез Божията намеса, възнамеряваното зло може да се обърне в добро за нас. Всичко, което светът е правил и още прави против Христос, винаги е спомагало за напредъка на Христовото дело. Той бе убит, но отново възкръсна, за да царува завинаги. Неговата църква расте от сила в сила.

(5) Нека да знаем, че един ден, рано или късно, ще се срещнем с последиците от злодеянията си. Йосифовите братя се срещнаха лице в лице със своята злина. Злодеите днес, които отказват да се покаят, ще се срещнат с великия Съдия, Когото са презирали, и тогава няма да има къде да се скрият.

(6) И Яков, един забележителен човек, и Йосиф, един почти безупречен човек – и двамата умряха, независимо от техните беди и победи. Независимо колко велик или непоносим е животът ни, смъртта е неизбежна **(Еклесиаст 2:15)**.

(7) Земното благо е несигурно имущество. Някои вярващи се оплакват от отрицателните си преживявания в живота, които им се случват, независимо от всичките им усилия да ходят праведно. Нужно е да знаем, че никакво старание не може да ни предпази от нещастieto. Стига ни да знаем, че Бог допуска да преживеем всичко това, за да ни усъвършенства. Несигурността в живота ни помага да се предадем на Божията воля чрез вяра. Макар, че греха носи страдание, не всяко страдание произтича от извършени грехове. Исус не съгреша, но пак Той много пострада.

(8) Трябва да изразходваме времето си на земята, знаейки, че ще я напуснем един ден. Ще дойдат други след нас.

(9) Има ценни неща, които си струва да се съхранят. Светът много не го е грижа за прощаващият дух, за искреността на сърцето, за усърдното човеколюбие и за съзнаването на Божието присъствие, но това са съкровища, които се зачитат в Божиите очи. Когато всичко свърши, това което ще се зачита, ще са нашите взаимоотношения с Христос.

(10) При всички патриарси, благословенията за дълъг живот се осъществиха. Бог е обещал дълъг живот на Своите хора. Не е нужно вярващите да очакват преждевременна смърт. Ние можем да живеем дълго. Все пак обаче, за да получи един грешник благословието за дълъг живот, той трябва да се покае за греховете си и да стане новороден, а вярващият – трябва да остане твърдо във вярата.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	15-16	Притчи	15-16
Вторник	..	17-18	..	17-18
Сряда	..	19	..	19-20
Четвъртък	..	20	..	21-22
Петък	..	21	..	23-24
Събота	..	22	..	25-26
Неделя	..	23	..	27-28

Стих за запомняне: " *Има много помисли в сърцето на човека, но намерението Господно, то ще устои*" (Притчи 19:21)

Текст: Изход 1:1-22

Нашето учение ни въвежда в книгата **Изход**. Думата "Изход" означава "отпътуване", "излизане" или "излизане в големи мащаби". Заглавието на тази част от Стария Завет е такова, понеже тя дава сведения за излизането на Израел от Египет. Книгата **Изход** започва от края на книгата **Битие**. Събитията, които в Битие се записаха като пророчества (**Битие 15:7-16**), в Изход станаха история. Изкуплението чрез кръвта е главната тема в книгата и пълно изражение на това се вижда в поръсването с кръвта на закланото агне по праговете и рамките на вратите на израилтяните. Белегът на кръвта запазваше обитателите на дома от божествения съд. Първата глава на Изход, върху която е фокусирано днешното учение, се занимава с подтисничеството на Египет върху Израел. Трите основни части на главата са:

1. Раждането и нарастването на народа на Израел в Египет
2. Робството и риданията на народа Израел в Египет
3. Началото на Божията намеса за спасението на Израел от Египет.

РАЖДАНЕТО И ИЗРАСТВАНЕТО НА НАРОДА НА ИЗРАЕЛ В ЕГИПЕТ
(Изход 1:1-7; Битие 46:8-27; Второзаконие 10:22;
Деяния 7:14-17; Псалми 105:24)

Заради глада в ханаанската земя, Израил и неговите деца слязоха в Египет по Божие нареждане. Седемдесет човека на брой (Яков (Израил), синовете му, внуците му с жените им и дъщерите им) дойдоха в Египет. Йосиф и неговите двама сина вече бяха в Египет. Бог използва именно тази малка чета от незначителни емигранти, за да издигне могъщ народ, който продължава да не се поддава на всичките човешки и сатанински опити да бъде унищожен. Това бе изпълнението на Божето обещание към Авраам, че ще преумножи потомството му и ще го направи силен народ.

"А потомците на Израила се наплодиха и размножиха, увеличиха се и толкова много се засилиха, щото земята се изпълни от тях" (стих 7)

Израилтянте станаха толкова велики, че египтяните трябваше да признаят, че те бяха станали "**по-силни от нас**". Израел стана един поробен и подтиснат народ в Египет.

От нарастването на Израел научаваме важен урок. На Божиите обещания може да се разчита и те със сигурност ще се сбъднат, независимо от противопоставящата им се заобикаляща среда. Бедите никога не могат да попречат на намерението на Бог за живота на вярващия. Несъмнено "**Няма мъдрост, няма разум, няма съвещание против Господа**" (Притчи 21:30). Благополучието на децата на Израел привлече завистта и омразата на Фараона и египтяните. Голямото благополучие – духовното – привлича завист, противопоставяне и гонения. Когато преуспяваш, ти ще привличаш

вниманието на онези, които си мислят, че си бил роден, за да си под тях. Приятелски настроените ти съседи може да се превърнат във врагове заради твоят значим напредък и сила. Това е болезнения спътник на напредъка. Онези, които живеят праведно, ще претърпяват гонения. Колкото повече от Божия живот имаме в нас, толкова повече можем да очакваме, че силите на тъмнината ще се надигат срещу нас. Но, по-добре е да благославяш и да преживяваш противопоставяне, отколкото да отхвърлиш Божиите благословения поради страх от противопоставяне и гонения.

Въпрос 1: Какъв урок може да научи един вярващ от нарастването на израилтянския народ, независимо от бедите?

РОБСТВОТО И РИДАНИЯТА НА НАРОДА ИЗРАЕЛ В ЕГИПЕТ (Изход 1:8-22; Битие 15:12-14; Деяния 7:18,19; Псалм 105:25)

След смъртта на Йосиф, съдбата на децата на Израел в Египет се промени. По онова време Египет бе често нападан и побеждаван от чужди народи. Винаги, когато нова власт завземеше Египет, те си поставяха своя нова династия царе. Една такава нова династия започна царуването си в Египет. Новият цар не познаваше Йосиф и вероятно не се интересуваше от историческите събития, станали преди повече от двеста години. Този цар не познаваше и Бога на Йосиф, в противен случай не би се противопоставял на намеренията на Всемогъщия, който владее над управителите на народите.

При разглеждането на това учение се забелязват три важни елемента:

първо, причините за подтискането на израилтяните;

второ, методите, използвани за подтискането им и

трето, многобройните придобивки за Египет, в резултат от това подтисничество.

Причините за подтискането на Израел бяха две. Първо, те искаха да спрат размножаването им и затова ги изтощаваха. Второ, те искаха да предотвратят, те да нараснат до такава степен, че да могат да си получат свободата и да напуснат Египет. Те се бояха от израилтяните и въпреки това не искаха да ги оставят да напуснат земята им. Те имаха намерение вечно да ги държат в робство. Сатана винаги иска да пороби Божиите деца. Всъщност той мотивира египтяните да подтискат Израел. Неговият краен план бе да предотврати идването на Исус Христос, потомството на жената (**Битие 3:15**). Но той се провали. Израел се размножи, те бяха освободени и Исус Христос се роди на определеното време.

Заради честите нападения от чужди народи египтяните бяха станали подозрителни към чужденците. Те подтискаха децата на Израел. Трябва да внимаваме да не би негативните социални условия да променят нагласите ни така, че да изгубим християнските си добродетели на гостоприемство и милост към непознатите и чужденците. Дяволът се противопоставя на Божиите деца, защото знае, че те имат велико бъдеще. Той подбужда хора да преследват вярващите с ясната цел да направи така, че те да пропуснат великото си наследство в Христос. Враговете се противопоставят само на хора с голямо бъдеще.

Царят каза: **"елате, да постъпим разумно спрямо тях, за да се не размножават, да не би, в случай на война, да се съединят и те с неприятелите ни, да воюват против нас и да си отидат от земята"** (Изход 1:10). Това, което те наричаха **"да постъпим мъдро"**, Бог наричаше безчестие. Има хора, което твърдят че прилагат мъдрост, когато дават подкуп или вършат всякакви

безчестия **"Това не е мъдрост, която слиза от горе, но е земна, животинска, бесовска. Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна"** (Яков 3:15,17).

Въпрос 2: Изтъкнете причините поради които Сатана провокира подтискането на Израел в Египет.

Египтяните използваха пет метода, за да подтискат Израел:

(1) Подтисничество чрез надзирателите: Това бяха хора, които определяха работата, събираха данъците, бичуваха и ругаеха израилтяните.

(2) Робство: Те бяха лишени от права и свободи в която и да било област. Те не биха могли да притежават земя или собственост.

(3) Тежка работа и сурова експлоатация на полето: Те бяха използвани да обработват и поддържат стопанства, без да им се заплаща.

(4) Тежко робство и горчив живот в пещите за тухли. Те караха Израел да прави и пече тухли, и да строи за Фараона.

(5) Убийство на новородени: Фараона заповяда да убиват всяко мъжко новородено на израилтяните. На еврейските баби им бе заповядано да ги убиват веднага щом те се родят, така че да изгледа, че са умрели при раждането. Когато това не сполучи, той заповяда на всички египтяни да хвърлят всички мъжки новородени в реката Нил. Сатана преповтаря използването на тези методи срещу Божиите хора през вековете.

В предприетите от Фараона стъпки за елиминирането на Израел се разкрива постепенното отпадане на човека в греха. Той започна плахо, след това, все по-смело. Той започна с **"да постъпим разумно"**, накрая завърши, превръщайки всички египтяни в убийци. Грешникът може да започне с малки грехове, но ако не се покае и не обърне живота си към Христос, в края на краищата, ще стане дързък в съгрешаването. Отпадналият от вярата първо започва, криейки се, но скоро се закоравява. Едно малко момиче, което започне да си слага по малко грим, скоро ще започне да носи и панталони. Грехът има свойството да се изражда. Задръж го, преди той да те е хванал. Нека грехът не бъде твоята гибел. Внимавай, Сатана няма да ти разкрие плановете си от самото начало, той ще ти ги показва малко по малко и ще ги осъществява постепенно.

Въпрос 3: Изреди петте метода, които египтяните използваха за да подтискат Израел. Успешни ли бяха те или не?

Хората често се чудят, защо Бог понякога допуска страданията на невинни хора, и не осуетява успеха на нечестивите. Единственият отговор на такива недоумения е, че човешките пътища не са като Божиите пътища. Бог може да използва гнева на нечестивите, за да изпълни намерението Си. Страданието на Израел в Египет даде някои добри резултати, които може да убягнат на повърхностния читател.

(1) То запази Израел отделен от разврата и идолопоклонството, в които египтяните бяха впримчени. Бог винаги е изисквал, неговият народ да бъде отделен от греховните си съседи. Практиката е показала, че, докато свободата, спокойствието и просперитетът правят Божиите хора да се смесват неразумно с останалите, то трудните времена и гоненията отделят истинските вярващи от света.

(2) То постави Израел в положение на копнеж, готовност и нетърпение да напусне Египет всеки момент. Това им напомняше, че Египет не е тяхното място за почивка и това поддържаше Авраамовото видение живо в техните умове. Ако на израилтяните в Египет им беше лесно, те едва ли щяха да поискат да се върнат обратно в Ханаан. Гоненията и премеждията също така правят вярващия да помни, че тук няма постоянен град и че винаги трябва да мисли за горното, очаквайки с нетърпение деня, когато ще отиде в славата.

(3) То направи Израел да е физически силен, мощен и жизнен. Жените им бяха способни да раждат бързо и те бяха много здрави. Те не бяха като египтянките, които бяха мързеливи, отпуснати и болнави. Нещастията правят вярващите да бъдат на щрек и здрави духовно, като се молят повече и са по-бдителни.

(4) То им даде ново откровение за мощта на техния Бог. Те се научиха, че Бог е способен да защити народа Си, независимо от трудностите и противопоставянето на хората.

(5) То направи египтяните да разберат безполезността на всеки замисъл и съвещание срещу Господ.

(6) И накрая, разбираме, че увеличаването и растежът са от Господа, а не са просто продукт на благоприятни обстоятелства. Щом веднъж Бог е откъм нас, никой не може да бъде против нас (**Римляни 8:31**).

Гоненията, когато бъдат издържани, произвеждат висококачествено християнско семе. Красотата на златото се разкрива в огъня. Чадата на Израел се умножаваха докато бяха подтискани и огорчавани. В повечето случаи, Бог дава растеж като доказателство за Неговото одобрение, благоволение или позволение (**Псалм 126:3; Еремия 30:19; Деяния 9:31**). Гоненията произвеждат растеж и изкарват най-доброто у вярващите (**Деяния 8:4,11,19; Филипяни 1:12**). От друга страна, както се вижда от примерите на Анания и Сапфира, цар Саул, Ахав, градовете Содом и Гомор, древните царства на Вавилон, Асирия и десетте племена на Израел, живеенето извън Божията съвършена воля може да доведе до духовна смърт и крайно унищожение.

Въпрос 4а: Споменете някои добри последствия от подтисничеството над Израел в Египет.

Въпрос 4б: Какви са възможните добри последствия от гоненията над вярващите днес?

НАЧАЛОТО НА БОЖИЯТА НАМЕСА ЗА СПАСЕНИЕТО НА ИЗРАЕЛ ОТ ЕГИПЕТ

(Изход 1:12, 17-20; 3:8; 1 Коринтяни 10:13; Йов 5:19; Псалм 32:7)

Бог се намеси и съхрани Израел в Египет, осигурявайки че **"колкото повече ги измъчваха, толкова повече те нарастваха и се разширяваха"**. Вместо да осъществят замисъла на враговете, измъчванията им спомогнаха за осъществяването на Божието намерение за тях. Когато царят нареди на бабуващите еврейки, Шифра и Пуа, да убиват новородените, Бог внуши страх в сърцата на тези жени. Те **"се бояха от Бога, та не правеха каквото им заръча египетският цар, а оставяха живи мъжките деца"**. Когато царят ги попита, бабуващите му отвърнаха **"Понеже**

еврейките не са като египтянките; защото са пъргави и раждат преди да дойдат бабите при тях". Във всички тези събития, ние виждаме пръста на Бог, в резултат от което плановете на египтяните бяха осуетени.

Ние виждаме, че бабуващите жени не се покориха на заповедта на Фараона. Те бяха ли прави? Примери от Писанието ни показват, че можем да не се покоряваме на нечестивите заповеди на официалните власти. Цар Саул заповяда Давид да бъде убит, но синът му, Йонатан, отказа да го направи **(1 Царе 19:1,5)**. Еврейските младежи не се покориха на Новохудоносоровата заповед всички да се покланят на неговия златен образ **(Даниил 3)**. Даниил не се покори на заповедта на Дарий, да не отправя молитва към Бога **(Даниил 6)**. Апостолите не се покориха на нареждането на Синадрияна да не проповядват, нито да поучават в Христовото име **(Деяния 4:18)**.

Бог заповядва на вярващите да се покоряват на властите – на правителството на страната, на родителите в семейството, на съпрузите в женитбата, на господарите на работното място, на водачите в църквата, но само **"в Господа"**. Щом техните заповеди и наредби са в конфликт с Божието слово, ние трябва да се покорим на Бога, а не на хората **(Деяния 5:29)**. Божието слово е първостепенно и никоя човешка власт не може да го отменя. Бабуващите еврейки бяха прави като не се покориха на заповедта на Фараона, макар и не чрез смело заявление, както Седрах, Мисах и Авденаго направиха. И Бог ги почете.

Бог възнагради бабуващите, защото те се бояха от Него. Той се отнесе добре към тях и им даде семейства. Страхът от Бога и покорството към Него носят благословения. От друга страна, непокорството привлича проклятие. Истинското покорство винаги произхожда от благоговееен страх от Бога. Има ли неподправен страх от Бога, ще има напускане на безчестието **(Притчи 3:7)**. Страхът от Бога прогонва страха от хората. Бабуващите еврейки успяха да застанат храбро против гнева на царя, защото един по-висш и по-благороден страх ги бе обзел. Ние трябва да отбягваме страха от хората, защото той поставя примка **(Исая 51:12-13; Притчи 29:25)**.

Накрая, от подтисничеството над Израел ние научаваме, че не бива да се подтискаме един друг. Бог мрази подтискането. Работодателите, господарите и онези, които имат слугини или деца на техни роднини, живеещи при тях, и на практика всички, които са в привилегировано положение в обществото, в Църквата или в семейството, трябва да гледат да избягват всякакъв вид подтисничество над другите. **"Да се не онеправдавате един други; но да се боиш от своя Бог; защото Аз съм Иеова вашият Бог"** (Левити 25:17).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	24	Притчи	29-30
Вторник	Йоан	1	..	31
Сряда	..	2-3	Еклесиаст	1-2
Четвъртък	..	4	..	3-4
Петък	..	5	..	5-6
Събота	..	6	..	7-8
Неделя	..	7	..	9-10

Стих за запомняне: "А когато порасна детето, донесе го на Фараоновата дъщеря, и то стана неин син. И наименува го **Моисей (Извлечен из вода)** Понеже, каза тя, извлякох го от водата" (Изход 2:10)

Текст: Изход 2:1-10

Докато Фараонът продължаваше да подтиска Израел, Бог пусна в действие великия Си план за изкупление на Своя народ. Най-новият указ на Фараона относно Израел по онова време бе **"Всеки син, който се роди на евреите, хвърляйте го в Нил (Реката), а всяка дъщеря оставяйте жива"** (Изход 1:22). Именно в такава време Бог реши да се роди онзи, който по-късно щеше да бъде издигнат за избавител на Израел.

По ирония, Мойсей, чието име означава **"извлечен из водата"**, беше извлечен от водата от фараоновата дъщеря, която го отгледа и издигна, като че беше собствен син на Фараона - точно в двореца, където нечестивият указ бе провъзгласен. По-късно този Мойсей вгорчи водите на Египет и ги обърна в източник на язви върху египтяните, заради тяхното безчестие и идолопоклонство. Накрая, самият син на Фараона, който му беше като брат, щеше да умре във водите на Червено Море. Нашият Бог наистина е велик – Той **"улавя мъдрите в лукавството им, тъй че намисленото от коварните се прекатурва"** (Йов 5:13). Той направи Аман да увисне на бесилката, която бе приготвил за Мардохей; остави първенците на Вавилон да бъдат изядени от същите лъвове, които бяха приготвили за Данаил; и Той днес, все още, може да преобърне плановете на враговете ни срещу самите тях (**Псалми 9:15-16**). От сведенията за раждането на Мойсей в това трудно време научаваме, че никой човешки указ не може да уплаши или да възпрепятства намерението на Бог и наистина, дори човешкият гняв може да се обърне в прослава на Бога.

Въпрос 1: Как раждането и запазването на Мойсей показват, че Бог има сила да запази Своите деца и да прокара Своя план, независимо от противопоставянето на враговете?

ОБСТАНОВКАТА И ОПРЕДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ ЗА РАЖДАНЕТО НА МОЙСЕЙ
(Изход 2:1-2; 1:22; Деяния 7:19-20; Евреи 11:23; Притчи 21:30)

"В това време отиде някой си човек от Левиевия дом та взе за жена една от Левиевите жени. И жената зачна и роди син..."
(Изход 2:1-2а)

Мойсей беше дете на провидението. И двамата му родители бяха от племето на Леви. Името на баща му бе Амрам, а майка му бе Йохавед. Амрам бе син на Коат, а Йохавед бе сестра на Коат. Това означава, че Амрам бе племенник на Йохавед (**Изход 6:20; Числа 26:59**). Такива случаи на женитба на близки роднини по-късно бяха забранени от Бог.

Няма нищо особено или изключително в родителите на Мойсей. Те бяха обикновени левити и родиха Мойсей, без много шум, в една заплашителна обстановка. Повечето велики хора, които Бог е използвал по необикновен начин през вековете, най-често са били хора със скромно и обикновено потекло. Много от тях дори са нямали големи шансове за оцеляване, било заради здравословни проблеми, физически опасности, бедност или други несгоди. Но в крайна сметка, те са се въздигали над всички препятствия, за да осъществят Божието намерение за техния живот.

Амрам и Йохавед се сдобиха с Мариам, дълго преди Мойсей да се роди. Те имаха също и Аараон, три години преди раждането на Мойсей. Но Мойсей се роди във времето на Фараоновия указ, според който синовете на евреите трябваше да бъдат убивани чрез изхвърляне в реката (Нил). Обаче, понеже Йохавед видя, че бебето беше необикновено красиво, и тя вярваше, че Бог има специална мисия за него, тя не го предаде да бъде удавено. Правейки това, тя пое голям риск, защото, ако се беше разбрало, тя рискуваше да срещне царския гняв. Но тя действаше чрез вяра, а поемането на рискове е често срещана особеност при хората, които ходят чрез вяра. Йохавед не се боеше от царската заповед, защото страхът е враг на вярата и двете не могат да съществуват едновременно. Затова тя изостави страховете си на вятъра и избра да уповава на Бог за опазването на сина си, защото всичко, което тя можеше да измисли за защита на малкото си бебе, бе едно обикновено коритце от тръстика (**Евреи 11:23**).

Никога не би трябвало да се боим от плашещите обстоятелства, които понякога могат да надделяват около нас. Такива моменти на изпитание са възможност да пуснем вярата си в действие. Вместо да се предадем на отчаянието и да допуснем врага да ни тъпче, ние трябва да се доверим на Бог и да Му позволим, Той да изпълни Своите планове за живота ни.

Въпрос 2: *Опишете семейния произход на Мойсей и посочете уроците, които вярващият може да научи от времето, по което се роди Мойсей, и от скромността на неговото раждане.*

БОЖЕСТВЕННОТО ПРОВИДЕНИЕ В ЗАПАЗВАНЕТО НА МОЙСЕЙ (Изход 2:2-9; Деяния 7:20,21; Евреи 11:23)

В запазването на Мойсей през тези трудни времена виждаме ръцете на Божието провидение. Той използва няколко начина да подсигури запазването на Своя избран служител от преждевременна смърт.

Първо, Бог употреби красотата на Мойсей. Стефан говори за онова време така: **"В това време се роди Мойсей, който беше прекрасно дете, и когото храниха три месеца в бащиния му дом"** (Деяния 7:20). Бог използва красотата на Мойсей, за да приклони сърцето на Йохавед твърде много към детето и тя доброволно да поеме риска да го укрие. **"И жената зачна и роди син; и като видя, че беше красиво дете, кри го за три месеца"** (Изход 2:2).

"С вяра, когато се роди Мойсей, родителите му го криха три месеца, защото видяха, че бе красиво дете; и не се бояха от царската заповед" (Евреи 11:23)

Първо, несъмнено, същата красота подбуди дъщерята на Фараона да си го вземе като свой собствен син. Бог е използвал красотата, за да осъществи плановете си и в други моменти (например, да даде благоволение на Естер пред персийския цар Асуир, за да осигури опазването на евреите в Мидио-Персийската империя). Все пак, ние забелязваме, че красотата на Мойсей и на много други като него, такива като Давид, Соломон, Даниил и даже нашият Господ Исус Христос, който бе най-красивия от красивите, не се изразява само в красивата външност. Тази красота съответстваше и бе подплатена и от благочестив характер. Да имаш красота без благочестив характер, е отклонение от Сатана и то винаги води в гордост, сладострастие и разруха. Луцифер и Авесалом са предупреждения против притежаването на физическа красота, без благочестие. **"Както е златна халка на носа на свиня, така е красивата, но безразсъдна жена"** (Притчи 11:22).

Второ, Бог използва вярата, старанието и благоразумието на Йохавед. Тя кри и кърми детето три месеца, докато не стана твърде рисковано да го държи у дома си. После направи коритце от тръстика, намаза го с катран и смола, за да го направи непромокаемо, постави бебето в него, покри го и го отнесе до речния бряг. Тя направи всичко, което би могла да направи, и остави останалото в Божиата ръка. Тогава Мириам проследи коритцето, за да види какво ще се случи с него и брат й.

Мойсей бе поставен в ковчеже, направено от майка му, за да спаси живота му. По-късно, Мойсей бе воден от Бог да направи ковчега на свидетелството (или на завета) като символ на Божието присъствие, сила и защита в Израел.

Във всичко това виждаме човешката отговорност, взаимодействаща с божествената върховна власт, за да се осигури оцеляването на Мойсей. Когато направим всичко, което трябва, тогава Бог ще направи всичко, което ние не можем. Наистина, замисълът, Мойсей да бъде спасен, не бе на Йохавед, но Бог очакваше тя да извърши всичко, което извърши, преди Той, Всемогъщият, да се задвижи и да спаси Мойсей. Истинската вяра никога не е пасивна, а активна. Трябва да има съответни действия, които да докажат действителността и искреността на вярата ни.

Родителите имат да научат важен урок от отношението и действията на Йохавед. Без значение от опасността или затрудненото положение, с което нашите деца се сблъскват, ние трябва да вярваме на Бог и да планираме най-доброто за тях. В някои случаи детето може да има деформации, умствено изоставане или друга инвалидност и в такива случаи повечето родители често се чувстват обезсърчени и разгневени почти до степен да обвиняват Бог несмислено. Но ние не трябва да се предаваме на отчаянието. По-скоро направете всичко, което е необходимо и се очаква от вас като родители и тогава оставете останалото на Бог и гледайте как Той ще ви изненада.

Трето, Божието провидение, не само насочи стъпките на Фараоновата дъщеря към реката, точно в момента, в който ковчежето се носеше по водата, но и направи тя да се огледа и да види ковчежето, както и предизвика у нея интерес да го разгледа. Иначе защо дъщерята на един египетски монарх ще се заинтригува от обикновен кош, плаващ измежду речните растения, освен ако невидимите ръце на Бог не бяха в действие, за да осигурят запазването на Неговия избран служител. Не е ясно дали дъщерята на Фараона беше дошла при реката, за да се окъпе на открито, както някои смятат, но е по вероятно, тя да е дошла заради някоя религиозна церемония или за да измие ръцете и нозете си, което бе нещо свещено за египтяните. Каквато и да е причината, Бог използва това нейно идване, за да избави Мойсей.

Четвърто, плачът на Мойсей, в момента, когато фараоновата дъщеря го вдигна, бе друго средство на провидението, за да бъде спасен Мойсей. Плачът на бебето

привлече симпатиите ѝ, и, бидейки жена, нейният майчински инстинкт се задейства и тя се заинтересува от Мойсей.

Накрая, навременната намеса на Мириам и подходящото ѝ предложение да отиде и да повика една от еврейските жени да откърми детето, бе приемливо за фараоновата дъщеря. В това ясно виждаме Божията ръка, понеже фараоновата дъщеря прие предложението без никакво съмнение и подозрение. Мириам отиде и повика майката на детето, която сега имаше привилегията да кърми сина си повече от две години, а също и да и бъде това заплатено със средствата на Фараона.

Бог е Всесилен и Той може да си послужи с най-смириващите средства, за да постигне Своята цел. Макар времето на царския указ да бе тъмна страница от историята на Израел в Египет, все пак Бог извади нещо ободряващо и похвално от нея.

Въпрос 3: Споменете някои средства, които Бог употреби при опазването на Мойсей от смърт.

ДЕТСТВОТО И ОБУЧЕНИЕТО НА МОЙСЕЙ В ЕГИПЕТ (Изход 2:10; Деяния 7:21-22; Притчи 22:6; Ефесяни 6:4)

След като порасна, Мойсей бе отведен в двореца на Фараона, където бе отгледан като Фараонов син. Той бе обучаван и **"беше научен на всичката египетска мъдрост, и бе силен в слово и в дело"** (Деяния 7:22). Той получи най-доброто образование в Египет, покривайки обширен учебен план, включващ природни науки, математика, политика, религия, администрация, писане, управление и други знания и умения.

Но трябва да отбележим, че макар Мойсей да бе учен и силен в слово и дело според египетските стандарти, когато Бог го призова, той призна, че не е красноречив и заеква. Освен ако Бог не е с нас, дори да получим и най-доброто образование в дворците на хората, това само ще обучи главите ни. Нужно е, Бог да докосне и да обучи сърцата ни. Ето защо ние трябва да се отнесем много сериозно към духовното обучение на децата ни. Същевременно не бива да пренебрегваме и тяхното академично обучение. Светското образование е добро и необходимо, но то няма почти никаква стойност за децата ни, ако не е придружено от всестранно духовно възпитание. Мойсей бе изложен на светското обучение в двореца на Фараона, но той все още се нуждаеше от духовното обучение в училището на Бог. И, заради това, Бог трябваше да го задържи още четиридесет години, оставен на заден план в пустинята на Мидия.

Родителите трябва да внимават, когато оставят отговорността по обученото на децата си в ръцете на **"фараоновите дъщери"** в училищата ни и в детските градини и занимални. Те ще успеят да дадат само едностранчиво (изкривено на една страна) обучение на нашите младежи. Каквото и да ни струва, ние трябва лично да бъдем въввлечени в обучението на децата ни и във възпитанието им в наставлението Господне. Макар, че Амрам и Йохавед нямаха друг избор, освен да оставят Мойсей да израсне в двореца на фараона, поради специфичната ситуация, ние нямаме никакво извинение за пренебрегване на духовното възпитание на децата ни. Макар и за краткото време, през което Мойсей бе с родителите си, те вече му бяха внушили познаването на Бога на Израел и факта, че той не е египтянин, а евреин. Влиянието на това обучение бе толкова силно, че той предпочете да се отъждестви с народа си, вместо да се наслаждава на греховните удоволствия в палата (**Евреи 11:24-26**).

Малкото време на Мойсей с неговите родители му бе достатъчно, за да предпочете своето еврейско наследство пред лъжовното великолепие на египетския дворец. Днес обаче, мнозина, които са били родени и отгледани в църквата и в здрави християнски домове, при най-малката възможност, отхвърлят цялата истина, която са научили. И млади и стари много лесно изоставят истината. Те не са готови да понесат укори заради Христос. Мнозина се срамуват от християнския живот и братята. Те не желаят да се отъждествяват с истинските вярващи. Те не са като Мойсей. Нека животът на Мойсей отпрати предизвикателство към нас!

Въпрос 4: Защо родителите трябва да обърнат по-сериозно внимание на духовното обучение на децата си, отколкото на светското образование?

От историята за раждането на Мойсей научаваме някои важни уроци:

(1) Бог използва различни инструменти, за да изработи намерението Си в живота ни. Затова ние не бива да презираме тези малки и, на пръв поглед, незначителни подробности от живота ни. Трябва да оставим Бог да управлява всички области на живота ни.

(2) Трябва да имаме вяра в Бог, дори когато всичко наоколо е отрицателно и безнадеждно. Нещата, които ограничават нас, не ограничават Бог и той е напълно способен да преобърне безнадеждните ни ситуации.

(3) Провидението на Бог изисква сработване от наша страна и упражняване на нашата човешка свобода, с цел постигане на желаните резултати. Има определени неща, които Бог очаква ние да направим и макар че може, Той Сам няма да ги направи. Тогава, ако ние извършим нашата част, Той ще направи за нас нещата, които ние не можем да направим.

(4) Бог може да укроти яростта на враговете ни и даже да ни приготви трапеза за нас в тяхното присъствие. Забелязваме, че макар и Фараонът да знаеше, че Мойсей беше еврейски син, който би трябвало да бъде удавен, все пак той го прие и даже спонсорира отглеждането му в палата. Всъщност Фараонът се считаше за дядо на Мойсей и той грижливо го подготвяше да наследи египетския престол. Не е тайна какво Бог може да направи. Той не е като човек, който използва лукави машини, за да постигне желанието си. По-скоро, Бог взема враговете си и ги кара да вършат волята Му или, в противен случай, ги смачква по пътя Си, ако е нужно. Затова трябва да Му се доверим и да почиваме в увереност, че Той ще изпълни Своето намерение в нашия живот, независимо от това кой му се противопоставя.

(5) Бог често надминава очакванията ни в начина, по който отговоря на молитвите ни и посреща нуждите ни. Той даде на майката на Мойсей много повече отколкото тя очакваше. Всичките й усилия бяха с цел да запази живота на Мойсей и, ако е възможно, сама да го отгледа и обучи. Бог осигури изпълнението на това нейно желание, но, в допълнение, й бе платена заплата за кърменето на сина й. Не само това, но Фараонът се погрижи и за образованието на детето и момчето израсна, за да стане избавител на Израел. **"А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века до века. Амин"** (Ефесяни 3:20-21).

(6) Божиите пътища не се като нашите пътища. Той работи по тайнствени начини. В тези стихове от нашия текст, името на Бога не се споменава, но ние можем да почувстваме надмощието на присъствието на Всемогъщия в събитията, съпровождащи раждането и порастяването на Мойсей. Четем за майката, за детето, за сестра му, за дойката, за фараоновата дъщеря, която бе майката-осиновителка, но в разказа не се споменава нищо за Бог. Въпреки това, можем да почувстваме, че Господ е централната и управляваща Фигура във всичко, което се случваше. Така Бог може да подреди нещата и в нашия живот, по един ненатрапчив и дискретен начин.

(7) Виждаме откровение за особените възможности на жените. Виждаме Бог да издига жени. От дойката, Мойсеевата майка, сестра му, и до фараоновата дъщеря, виждаме жени да играят много благородни роли. Докато Фараонът търсеше начин как да унищожава животи, Бог издигна тези жени, за да спасят животи и цял един народ.

Бог употреби тези **"слаби съдове"**, за да осуети силните. Какво предизвикателство към християнските жени днес! Много пъти вярващи жени гледат безпомощно, когато проблеми рушат църквата, дома и обществото и питат *"какво можем да направим ние?"* Правят ли християнските жени нужното, за да отгледат и възпитат децата си в наставлението Господне? Правят ли достатъчно, за да изтръгнат децата си от смъртната присъда на Сатана? За съжаление, мнозина ще кажат, че майките подпомагат децата си да напуснат опитания път на светостта. Нека християнските жени се научат от тези жени в нашето учение. Вижете тяхната вяра, дързост, мъдрост и смелост. Бог ги подкрепи и Мойсей бе опазен.

Въпрос 5: Споменете някои уроци, които можем да научим от историята на раждането на Мойсей.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	8	Еклесиаст	11-12
Вторник	..	9	Песен на Песните	1-3
Сряда	..	10	..	4-5
Четвъртък	..	11	..	6-8
Петък	..	12	Исая	1-2
Събота	..	13-14	..	3-5
Неделя	..	15-16	..	6-7

Стих за запомняне: "Добро е да се надява някой и тихо да очаква спасението от Господа" (Плачът на Еремия 3:26)

Текст: Изход 2:11-22

Нашият текст продължава изучаването на живота и характера на Мойсей. Виждаме контраста между себеотрицанието и вярата в неговите опити да избави братята си от подтисниците и нетърпението и незрялостта в неговите действия преди определеното от Бога време. По това време той нямаше ясна заповед от Бог за избавлението на Израел. Той действаше самоволно, без да изчака даването на божественото поръчение, което щеше да легитимира служението му. В резултат на това, той пострада много:

1) Той побягна в мадиамската пустиня и остана там четиридесет години. През този период той беше лишен от общението със своите братя и роднини.

2) След като беше отхвърлен и изложен на опасности от собствените си братя, които се опитваше да спаси, той навярно е преживял дълбоко разочарование и мъка. Заради тях той изгуби привилегиите на египетския дворец и, въпреки това, се провали в старанието си да ги освободи. Нормално би било той да се обвинява и да съжалява, че изобщо е дръзнал да рискува да защити израилтяните.

3) Мойсей, вероятно, се е измъчвал и от гузна съвест. Той беше убил човек и, заради това побягна от Египет, страхувайки се от гнева на Фараона.

4) Докато беше надалеч, в Мадиам, той трябваше да се ожени за мадиамско момиче, което в известна степен стана спънка, по-късно в служението му (**Изход 4:24-26; Числа 12:1**).

5) След много години изгнание, Мойсей вече не бе уверен в своята мисия. Бог трябваше да го убеждава и да превъзмогва всичките му извинения, преди, в крайна сметка, той да отиде. Обаче, Мойсей би могъл да избегне всички тези страдания, ако беше чакал Бог.

Тук научаваме, че трябва да чакаме търпеливо Божието определено време и потвърждение. Ако се движим през глава пред Бог, само ще си навлечем неприятности и усложнения.

Въпрос 1: Споменете някои неща, в които Мойсей пострада, понеже той действа преди определеното от Бога време.

Въпрос 2: Дайте някои причини, поради които често хората са нетърпеливи.

Макар, да няма извинение за нетърпението, когато сме ревностни, без да имаме знание, ние често сме нетърпеливи спрямо другите и даже спрямо Бог. Случаят на Мойсей е пример за това. В ревността му да види Израел свободен от робството той не мислеше за подходящото време и подход. В други случаи хората са били нетърпеливи заради гордост и страх или поради натиск от хората. Цар Саул стана пример за това, когато се включи в свещеническото служение и принесе жертва

прибързано (**1 Царе 13:8-14**). Но има други, които губят търпение, защото са отчаяни, може би заради нуждата си от изцеление или съпруга, съпруг, деца, назначаване на работа или някое друго желано благословение от Господа. Каквото и да очакваме от Господ, трябва ни търпение.

"Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божиата воля, да получите обещаното" (Евреи 10:36)

Ни би трябвало никога да допускаме благополучието и издигането на другите да ни тласне към нетърпеливи действия, нито да допускаме отлагането на отговор на молитва да ни подтикне да направим неща, за които после ще съжаляваме. Случаят с Авраам по отношение на Агар би трябвало да ни послужи за предупреждение (**Битие 16:1-6**).

ВЯРАТА И ПРОВАЛЪТ НА МОЙСЕЙ
(Еклесиаст 3:1,11; Яков 1:20; Изход 2:11-15; Деяния 7:22-25;
Евреи 11:24-26)

"С вяра Мойсей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря" (Евреи 11:24)

Светлата страна на Мойсеевото решение се вижда в отказа му да се нарече син на Фараоновата дъщеря. Той би могъл един ден да стане цар в Египет. По онова време, Египет е била най-силната нация на земята. Мойсей би могъл да се наслаждава на неограничени удоволствия и богатства. Вместо това, **"дойде му на сърце да посети братята си израилтяните"**. Това е едната страна на вярата, която алчните и себеугаждащи хора не могат да оценят. Този род вяра, която изоставя и отхвърля временните удоволствия и почести, защото е зърнала нещо по-висше и по-благородно, не е често срещана сред мнозинството от хората днес. Напротив, болшинството християни в днешно време свързват вярата с просперитета, повишението, опазването от неприятелите и други тленни неща. Обаче, качеството на вярата на човека се вижда по-добре в това, което той е готов да пожертва и пострада, отколкото в онова, което е готов да придобие. Това е изпитът, който Исус приложи към сърцето на богатия млад управител и той се оказа недостоеен да бъде ученик (**Матей 19:21-22**).

Има някои ключови елементи в решението на вяра на Мойсей, които заслужават внимание:

1) Желанието да се оприличи на страдащите и подтиснати хора на Бог. Вместо да бъде надменен, той се сниши до положението на най-скромните (**Римляни 12:16**).

2) Той оцени правилно временните и вечни реалности. Мойсей знаеше как да постави точната стойност на предложенията, които провидението му предлагаше. За него временната наслада в Египет имаше по-ниска стойност в сравнение с вечната награда от извършването на Божиата воля.

Той беше смел в решението си. Той не се страхуваше от гнева и подигравките на египтяните, когато те видеха техния царски принц в братско общение с презрените еврейски роби, нито се боеше, че ще загуби статута си на син на Фараоновата дъщеря. Толкова много хора днес се боят да извършат волята на Бог, защото се страхуват от това, което хората ще кажат за тях. Такива хора не са като Мойсей.

Въпрос 3: Кой са ключовите елементи, които правят вярата на Мойсей по-препоръчителна, отколкото вярата на много религиозни хора днес?

Мойсей бе мотивиран от подтик да освободи братята си от подтисничеството. Затова той уби един египтянин, който насилваше един израелец. По това време Мойсей не беше получил слово от Бог, че Бог иска да го използва за избавлението на израилтяните. Мойсей действа единствено от собствената си загриженост за своя страдащ сънародник. Но, както често става, човешките пътища не са Божиите пътища. Мойсей действа прибързано и погрешно. Той се завтече, преди Бог да го бе изпратил и ужасно се провали.

Имаше много причини за това, че действието на Мойсей бе прибързано.

1) На първо място, земята, която Бог планираше да даде на Израел за наследство, не беше още готова за заселване. Това бе така, понеже **"беззаконието на аморейците не е още стигнало до върха си"** (Битие 15:16). Бог не наказва и не наранява хората без причина и всички Негови действия са добре пресметнати и се допълват едно друго. Затова, Той не би изгонил аморейците от Ханаан докато те не се докажеха, че са недостойни да обитават земята, в която течеше мляко и мед. Същевременно, той не би извел Израел от Египет, само за да се скитат, без преди това да им приготви земя за заселване.

2) Второ, Израел не беше готов за свободата си. Те не мислеха да напускат Египет. Те предпочитаха да бъдат избавени в Египет, вместо да бъдат избавени от Египет. С други думи те просто искаха тяхното робуване да бъде облекчено и да могат да продължат да се радват на богатата на Гошен в Египет, имайки пред вид, че те бяха родени там и никога не бяха виждали Ханаан. Съмнително е, че те щяха наистина да се зарадват и да оценят извеждането си от Египет към една непозната земя. Затова беше нужно Бог да ги доведе до точката, в която те доброволно щяха да се откажат от Египет и с радост да тръгнат към Ханаан.

Въпрос 4: Приведете аргументи, защо първоначалният опит на Мойсей да избави Израел беше неуспешен.

Този опит на Мойсей, не само че бе прибързан, но той използва и неправилното оръжие на физическо насилие. Той не остави място за проявление на божествената милост. Макар, че беше справедливо Египет да бъде осъден заради поробването на Израел, Бог не би отрекъл Своята милост за тях, за разлика от това, което действието на Мойсей обрисуваше. Наистина, **"човешкия гняв не върши Божиата правда"** (Яков 1:20).

Преди Мойсей да убие египтянина ни се казва, че той **"поразгледа насам натам и видя, че няма никой"**. Това действие предава състоянието на сърцето на

Мойсей по онова време. Той нямаше увереността в божествената поръчка и подкрепа. Той бе неспокоен и потаен относно цялото това начинание. Той извършваше нещо лошо, надявайки се някак си, от него да произлезе нещо добро. Но той сгреша. Ако беше дошло определеното време, той нямаше да има нужда да се оглежда насам и натам. С право един Божий човек е казал: *"един удар, нанесен когато Божието време е настъпило, струва колкото хиляди удари на преждевременно нетърпение"*. Има много хора днес, които постъпват като Мойсей. Те се оглеждат насам и натам, и като видят, че няма никой наоколо, те вършат някоя пакост, като я скриват от водачите в църквата и от близките до тях хора. Но те забравят, че Бог ги вижда и че няма нищо скрито, което няма да се открие. Със сигурност, всяко престъпление и непокорство ще получи справедливо възмездие или наказание, било тук на земята или след това. Единственият изход е да се покаем и да получим Божието опрощение.

Въпрос 5: Защо Мойсей се огледа насам и натам преди да убие египтянина и какво обрисуваше тази негова постъпка?

Усилията на Мойсей да установи себе си като водач в Израел неочаквано бяха осуетени от собствените му сънародници. Когато, при друг случай, той се опита да се намеси в едно недоразумение между двама израилтяни, той бе изправен пред въпроса **"Кой те постави началник и съдия над нас? Искаш ли и мене да убиеш, както уби египтянина?" (Изход 2:14)**. В този момент, Мойсей се уплаши. Истината беше, че по това време, Мойсей не беше поставен за водач на евреите от самите тях, нито беше глава на което и да е от техните семейства, нито Фараонът го беше поставил, нито Бог го беше назначил за това. Той стоеше на погрешното място. И така, той нямаше какво да отговори на онзи, който вършеше неправдата. Той не беше нито княз, нито съдия. Той действаше без авторитет, затова злодеят смело му се противопостави. Тогава Мойсей побягна. Ние винаги трябва да действаме с правилния авторитет, в противен случай, ако някой застане смело срещу нас, ще се окажем недостатъчно подготвени. Ако необърналите се към Бога застанат против демоните, за да ги изгонват, ще побягнат, когато демоните им се противопоставят **(Деяния 19:13-16)**. Хората, които действат без авторитет в църквата или в светските неща, рискуват да бъдат отхвърлени и опозорени. Нека всеки си чака служението. Изправен лице в лице с отхвърлянето, Мойсей беше обзет от страх и побягна.

БЯГСТВОТО НА МОЙСЕЙ В МАДИАМСКАТА ПУСТИНЯ (Изход 2:15-22)

В своята прибързаност Мойсей уби човек. Престъплението му стана известно на Фараона и той потърси Мойсей, за да го убие. Но Мойсей вече беше бежанец в Мадиям. **"И седна до един кладенец"**. Тук той срещна седемте дъщери на жреца на Мадиям, които бяха дошли да начерпят вода за башините си овце. В последвалите събития виждаме дързостта и състраданието на Мойсей като сияеща светлина. Можем да видим, че изправянето на Мойсей срещу угнетителя не бе само моментен импулс. Това бе част от характера на Мойсей – да се противопоставя на злото. Той не можеше да допусне египтянин да подтиска израилтянин, нито можеше да пренебрегне израилтяните да се онеправдават един друг. И сега, как би могъл да гледа груби мъже-овчари да тормозят беззащитни жени. В този случай, Мойсей не каза нищо, а

защити жените и им помогна да напоят добитъка си. Милостивата постъпка на Мойсей му осигури подслон, работа и семейство. Рагуил, бащата на момичетата, чакаше да покаже благодарността си към чужденеца, помогнал на дъщерите му. Виждаме, че защитаването на слабите и помагането на безпомощните може донесе помощ и за нас. Давид, помагайки на изоставения болен слуга на един амаличанин, си възвърна всички хора, пленени в Сиклаг от амаличаните (**1 Царе 30:11-18**). Христовото поучение акцентира, че на милостивия ще се покаже милост (**Матей 5:7**).

"А те казаха: Един египтянин ни избави от ръцете на овчарите, при това и вода ни наля та напои овците" (стих 19)

Мойсей, един чистокръвен израилтянин, беше наречен египтянин, заради вида си. Той избяга от Египет, защото уби египтянин, за да защити израилтянин. Той напусна привилегиите на двореца на Фараона и се отказа да се нарича син на Фараоновата дъщеря и взе укора на поробените си еврейски братя, само за да бъде наречен тук египтянин. Дрехите му опетняваха свидетелството му. Много, които претендират днес, че следват Христос, не могат да видят връзката между външния си вид и вярата, за която претендират. Те казват, че външния вид няма значение. Вярно е, че качулката не прави монаха, но не би могъл да разпознаеш монаха в тълпата, без качулката. Вярващите трябва да са различни от невярващите по начина си на живот и физическия си изглед.

От коментарите им е ясно, че дъщерите на жреца първо видяха изгледа на Мойсей, преди да преживеят поведението и характера му. Даже след благородното поведение на Мойсей, описанието им за него беше все още **"един египтянин"**. Впоследствие трябваше да обяснява, за да стане ясна истинската му идентичност. Вярващите не може да си позволят тяхната идентичност да бъде смесвана със света. Скъмност, съдържаност, срамежливост и благочестие трябва да отличават облеклото на вярващите.

Много хора, носещи Библия, не негодуват, когато виждат жени да се обличат с панталони или шорти, или други такива неща, принадлежащи на мъжете, но те са шокирани и биха реагирали бурно при вида на мъже, облечени в поли, дамски блузи или рокли и други такива дрехи, принадлежащи на жените. Израилтяните трябва да се обличат като израилтяни, а християните трябва да се обличат като християни. Облекла, които очертават формите на телата ни или разкриват голотата ни са безбожни и не трябва да се носят от християни. Физическият изглед на вярващия трябва да разкрива уравновесеност, благородство, кротост, любов и онези други добродетели, които са в сърцето му.

"И Мойсей склони да живее при човека" (стих 21). Мойсей сигурно чувстваше, че е стигна да края на пътя. В Египет го чакаше смъртна присъда, но той беше добре дошъл в дома на Рагуил и беше готов да приеме случилото се. Не можем да кажем, че беше удовлетворен, но той също така и не се оплакваше. Той прие ситуацията и не се тревожеше за нищо. Беше му дадена жена и той започна да създава семейство. Много от нас попадат в подобна ситуация, когато усилията ни в живота се провалят. Това не трябва да бъде така. Трябва да вярваме на Бог. Има утре, което чака да бъде проучено. Грешките, които сме допуснали, не означават, че всичко е свършило. Трябва да вярваме в Бога. Има надежда все още.

БОГ СИ СПОМНЯ ЗА СВОЯ НАРОД (Изход 2:23-25)

Докато Мойсей живееше в земята на Мадиям, угнетенията спрямо неговите сънародници нарастваха. Чедата на Израел продължаваха да са под деспотичното и потисническо управление на Фараона и служителите му. Нямахме надежда за избавление. Даже и новият цар не донесе облекчение.

"а израилтяните пъшкаха под робството и извикаха: и викът им от робството стигна до Бога" (Изход 2:23)

Вероятно те са се надявали, че със смъртта на предишния цар ще дойде облекчение, но то не дойде. Безполезно е да се надаваме на помощ от хората. Вярващите винаги трябва да гледат за помощ към Бога. Промените в правителството и управляващите няма никога да донеса решение на проблемите на хората; единствен Бог може да избави и истински да помогне (Псалм 146:3-10).

Много хора не призовават Бога истински, докато положението им не се влоши твърде много. Те по-скоро биха въздишали и пъскали, биха мърморели и биха се оплаквали, отколкото да призовават Бог за милост. Придържайки се към греховете и безчестието си, грешниците и отпадналите от вярата попадат в ужасни беди и робства. Едва когато се обърнем към Бог с искреност и Го потърсим с цяло сърце, ще можем да разполагаме с вниманието Му. Онези, които търсят с половин сърце и се колебаят между две мнения, не могат да получат Божията помощ. Те дълго ще страдат в оковите си. Онези, които обичат чесъна, лука, и краставиците на Египет, но пък искат да са свободни от робството на Фараона, дълго ще стенат под тежкото Фараоново бreme.

Но когато чедата на Израел извикаха сериозно към Бога, се случиха пет неща:

- (1) викът им стигна до Бога**
- (2) Бог чу стенанията им**
- (3) Бог спомни завета Си в Авраам, Исак и Яков**
- (4) Бог погледна на тях**
- (5) Бог прояви уважение, милост и състрадание към тях.**

Ако вярващите, които преминават през трудни времена, извикат към Бога, Той ще направи същите неща и за тях. Божията намеса в нашето положение е осигурена, когато се молим.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Иоан	17-18	Исая	8-9
Вторник	..	19	..	10-11
Сряда	Деяния	20-21	..	12-14
Четвъртък	..	1-2	..	15-16
Петък	..	3-4	..	17-18
Събота	..	5-6	..	19-20
Неделя	..	7	..	21-22

Стих за запомняне: "Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на хората; но хулата против Духа няма да се прости" (Матей 12:31)

Текст: Марк 3:22-25

Еврейските религиозни водачи мразеха Исус и се противопоставяха на Неговото тройно служение на проповядване, поучаване и изцеляване. На няколко пъти те хулеха характера Му и се опитваха да злепоставят служението Му. За проповядването и поучението Му те казваха, че заблуждава народа и че **"Бяс има, и луд е; защо Го слушате?" (Йоан 10:20)**. Друг път, казваха че е самарянин и има дявол (**Йоан 8:48**); че е лаком и винопиец, и приятел или съучастник на грешниците (**Лука 7:34**). Те също го наричаха самозванец и измамник (**Йоан 7:12; Матей 27:63**). Но въпреки тези тежки обвинения, обикновените хора не можеха да бъдат разубедени от това да следват Исус, заради неповторимостта на Неговото служение и най-вече, заради чудесата на изцеление, които те преживяваха. Даже и религиозните водачи не можеха да отрекат тези чудеса, макар и безуспешно да се опитваха да ги прекратят (**Йоан 11:47-48; 12:9-11**). В отчаянието си, те опитаха да злепоставят чудесата на Исус, приписвайки ги на силата на Сатана. В този контекст, Исус трябваше да ги предупреди относно хулата и непростимия грях.

ЗЛОБНИТЕ ОБВИНЕНИЯ ОТ КНИЖНИЦИТЕ
(Марк 3:22; Матей 12:24; Лука 11:14-15; Притчи 18:21; 13:3)

Книжниците бяха хора, които преписваха и тълкуваха Старозаветните Писания. Те също се наричаха и законници. Някои от тях дойдоха от Ерусалим, за да разследват Исус. Те Го видяха да изгонва зли духове като просто изговаряше заповедни думи. Но, вместо да разпознаят, че Исус е Месията, те казаха **"че Той има Веелзевул, и че изгонва бесовете чрез началника на бесовете"** (Марк 3:22). Първоначално, Веелзевул бе един идол на Филистимите. Думата означава "бог на мухите", но евреите го наричаха "бог на мръсотията и бунището". По-късно, името му започна да се свързва със Сатана, като началник на нечистите духове. По силата на това, книжниците обвиниха Исус, че получава вдъхновение и сила от Сатана. Този критицизъм беше предназначен да обезсърчи и отслаби Господ. Те се опитваха още и да Го разсеят и да отклонят истинските последователи. Но Той не се разсея. Думите ни могат да обезсърчат истинските служители на Господ. Следователно, трябва да сме внимателни за езика си. Христос не се разсея, следователно и истинските работници на Христос не би трябвало да се разсейват от злобните критици. Все пак, нека да обърнем внимание, че не всяка критика е отрицателна. Трябва да си създадем правилно отношение към критиките.

Въпрос 1: Коя и главната причина, поради която книжниците злословеха служението и личността на Исус?

**ПРОЯВА НА РЯДКО СРЕЩАНА ДОБРОДЕТЕЛ ОТ ИСУС
(Марк 3:23; Притчи 16:32; Римляни 12:17; 1 Солунци 5:15; 1 Петрово 3:9)**

В отговор на нападките на книжниците, Исус прояви една рядко срещана добродетел. Вместо да отговори с язвителен език и контра-обвинение, Исус ги покани да поразсъждават заедно и с любов ги предупреди. В това отношение, Исус демонстрира повече сила и ясно доказа, че Святият Дух е този, Който Го движи. Много по-лесно е да изгонваш зли духове и да вършиш други чудеса, отколкото да останеш спокоен пред лицето на такова ужасно предизвикателство, каквото беше отправено към Господ. Нужна е пълна власт над сърцето и емоциите, за да може да не се отвърне на нечия критика в такъв момент. Именно по този начин, много хора, които претендират, че са използвани от Бог, често попадат в капана на Сатана. Те се огорчават, защитават, засягат и настройват негативно към своите гонители и техните поддръжници. Но тук, Исус ни показва пример, как да се справяме с лъжливите обвинения, без значение, колко гнусни са те.

"Внимавайте, никой да не връща никому зло за зло; но всякога търсете доброто един на друг и на всичките" (1 Солунци 5:15)

Исус не се мъчеше да докаже, че Той е прав, а критиката погрешна. Той използва мъдрост, за да накара критиците си сами да разгледат ситуацията и да си направят изводите. Той прояви божествена мъдрост.

Въпрос 2: Какво предупреждение трябва да приеме един вярващ, относно използването на езика си?

Докато книжниците гледаха Исус и чудесата Му с очи, почервенели от завист, яд и омраза, Исус в отговор ги гледаше с очи пълни с любов и симпатия. Ето защо Той ги предупреди за опасността. Вярващите, като последователи на Христос, би трябвало да се справят с критиките чрез мъдрост, търпение, любов и молитва.

Въпрос 3: Какво предизвикателство ти се отправя от начина, по който Исус отговори на критиките към Него?

**ПРИТЧАТА ЗА РАЗДЕЛЕНОТО ЦАРСТВО
(Марк 3:23-27; Матей 12:25-30; Лука 11:17-23; Галатяни 5:15;
Псалм 133:1)**

За да отговори на критиките към Него, Исус си послужи с логика, подкрепена с аргументи от три страни:

1) Той попита, **"Как може Сатана да изгонва Сатана?"**. Би било нелогично и абсурдно да се каже, че Сатана би изгонил Сатана.

2) Ако едно царство или дом е пълно с вътрешни борби, то не може да устои. Ако злите духове враждуваха и се надигаха един против друг, тогава царството на Сатана не би могло да устои. Злите духове се сработват с дяволско единство, за да извършат злите си замисли. Затова и няма начин Исус да би могъл да си служи със зъл дух, докато нанася опустошения над царствата на Сатана.

Тези доводи съдържат сериозни предупреждения. Разделението отслабва и изпарява нашата сила. **"Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не**

би един друг да се изтребите” (Галатяни 5:15). Трябва да сме единни в противопоставянето ни срещу Сатана, греха, лъжеученията и всяка форма на неправда. Подобно и всяко християнско семейство не бива да бъде разделено.

Вместо да търсим провала на другия, ние трябва да търсим доброто един на друг като Ависей, когато Давид отпадна в битката и щеше да бъде убит от исполина, Исхвивенов. Той дойде и помогна на Давид (**2 Царе 21:15-17**). Както Аарон и Ур, които поддържаха ръцете на Мойсей, подпомогнаха Исус Навиев и бойците, воюващи срещу Амалик (**Изход 17:8-13**), така и ние трябва да си сътрудничим един с друг воювайки, за да победим нашия общ враг, дявола.

3) Исус посочи на книжниците, че Той воюва срещу Сатанинското царство. Изгонвайки дяволи от хората, Той руши Сатанинското царство. Това би било невъзможно, ако Сатана първо не беше надвит и обезсилен от някой по-силен от него. С това Исус едновременно отхвърли лъжливото обвинение на книжниците и в същото време ги подкани да престанат да вземат страната на Сатана.

Въпрос 4: Посочи три аргумента, които Исус използва да отхвърли обвинението, че работи с Веелзевул.

Обявявайки война на Сатанинското царство, Христос показа, че Той не е в съюз със Сатана, както твърдяха книжниците. В подобен смисъл и ние можем да докажем, че не сме в обединение със Сатана, само като обявим война срещу неговото царство на злото. В практически смисъл това означава, че ние постоянно трябва да се противопоставяме на греха, светското, болестите и срещу всичко, което носи сатанински печат, като се включим в нападателно благовестие, изцеляване на болни и носене на освобождение на подтиснатите. Трябва да му се противопоставим в единство, да не му даваме място и да се борим срещу него до края.

Въпрос 5: По какъв начин вярващите мога да покажат, че не са в обединение със злите духове?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ НЕПРОСТИМИЯ ГРЯХ (Марк 3:28-30; Матей 12:31-37; Евреи 6:4-8; 10:26-31; Псалм 19:13; Второзаконие 17:12)

След като опроверга обвиненията на Своите критици, Исус продължи да ги предупреждава за опасността от извършването на непростимия грях. Давайки това предупреждение, Исус им посочи две важни истини. **Първо**, неограничените размери на Божията милост да прощава всякакъв вид грехове и богохулства. **Второ**, границата, която хората сами поставят, като по този начин със собствените си ръце отсичат клона на Божията милост, която би ги вдигнала от тинята на греха. Говорейки за обхвата на Божията милост, Христос им каза, че всички грехове могат да бъдат простени, освен един. Без значение, колко са отвратителни греховете ти, без значение, колко дълго си оставал в тях, може да ти бъде простено. Но ти трябва да помолиш Господ да ти прости. Може да се оприличиш на Павел, който **“при все, че бях изпърво хулител, гонител и пакостник. Но придобих милост, понеже, като невеж, сторих това в неверие” (1 Тимотей 1:13,16)**. Павел получи милост, така че можеше да бъде пример за другите и да покаже, че Бог може да прости на всеки, който се покае. Ако повярваш и се покаеш за греховете си, Исус казва: **“Истина ви казвам, че всичките грехове на човешкия род ще бъдат простени, и всичките хули с които биха богохулствували” (Марк 3:28)**.

Но Исус също предупреждава за възможността за хула против Святия Дух. Това е единственият грях, който не може да бъде простен, защото:

Първо именно Святия Дух е Онзи, Който изобличава грешника с цел да стигне до състояние на покаяние (**Йоан 16:8**).

Второ, Той е Онзи, Който насочва хората към проповедниците на благовестието (**Деяния 8:29; 10:19-20**).

Трето, Той помага на грешниците да се молят правилно (**Римляни 8:26**).

Четвърто, Той е Онзи, Който дава увереност в сърцето на покаялия се, че е дете на Бог (**Римляни 8:16**).

Затова човекът, който хули Святия Дух, е като някой, който отблъсква човек, пратен да го спаси от коработушение. Очевидно той ще се удави, не защото не е имало кой да го спаси, а заради собственото си упорство и безумие.

Но, как може някой да похули Святия Дух? Отговорът се намира в текста. **"Защото казваха: Има нечист дух"** (стих 30). В оригинал смисълът е, че **"те продължаваха да казват, че има нечисто дух"**. Книжниците продължаваха да казват това, дори когато знаеха, че не е истина. Хулата против Святия Дух означава продължително и умишлено оскърбяване, обиждане, ругаене, хулене, клеветене и проклинане на Святия Дух.

Стъпките, водещи до това положение, са следните:

- 1) Продължително отхвърляне на подтиците на Святия Дух за покаяние
- 2) Умишлено избягване и противопоставяне на светлината на Святия Дух. Например, чрез отвърщане на ушите от истината или напускане на църквата, в която истината е била проповядвана, с цел да се избегне изобличението от Святия Дух
- 3) Съзнателно вършене на грях, въпреки повтарящите се изобличения от Святия Дух.
- 4) Оправдаване и защитаване на греха и открито говорене против истината на Божието Слово.
- 5) Угасване на Духа, смълчаване (премълчаване) на гласа на Духа.
- 6) Умишлено, злонамерено приписване на гласа или делата на Святия Дух на демони и Сатана.
- 7) Пълно закоравяване на сърцето, умишлен отказ от покаяние или вярване в благовестието.

Трябва да се подчертае, че никой не може да извърши непростим грях от незнание. **Непростимият грях винаги е умишлен грях**, в който е въвличена волята и всички други способности на човека.

Въпрос 6: Какво е хулата против Святия Дух и защо тя е непростим грях?

ПРИОРИТЕТЪТ НА ДУХОВНИТЕ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ (Марк 3:31-35; Матей 12:46-50; Лука 8:19-21)

Докато Исус поучаваше народа, Неговите братя и майка дойдоха, застанаха отвън и пратиха да Го повикат. Може би те бяха загрижени за Него, поради отношението на религиозните водачи и повсеместните слухове, че е полудял (**Марк 3:21**). В отговор, Исус посочи, че истинското роднинство не би трябвало да се определя просто от кръвните взаимоотношения, а от съвместните взаимоотношения с

Бог. Онези, които слушат и се покоряват на Божието слово са ни по-близки от нашите кръвни роднини, които отхвърлят Божието Слово. Докато взаимоотношенията ни с нашите спасени роднини ще приключат на земята, то ние ще продължим да имаме взаимоотношения с нашите спасени братя и сестри през вечността. Това трябва да ни предизвика правилно да поставим нашите приоритети, с уважение към нашата преданост към семействата ни в естественото, от една страна, и към семейството на Бог от друга. Новият Завет прави този приоритет да е ясен, като казва **"И тъй, доколкото имаме случай, нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра"** (Галатяни 6:10).

Въпрос 7: Защо трябва да обръщаме повече внимание на духовните взаимоотношения, отколкото на естествените ?

Има няколко елемента, които трябва да вземем пред вид в духовните взаимоотношения:

1) Истинските членове на Христовото семейство не са просто номиналните християни, а само **изпълнителите на словото на Бог**. Покорството на Божието слово е белега на онези, които принадлежат на Христос.

2) Членовете на истинското семейство на Христос седят около Него, вътре в къщата, слушайки Неговото слово. Не можем да казваме, че Му принадлежим, ако сме се отделили от общението с Него и с Неговите хора.

3) Ние трябва да изпълняваме задълженията си на истински роднини един спрямо друг. Това означава да носим бремето, един на друг, да се грижим един за друг, да бдим един над друг.

Важно е да отбележим, че Исус не обявяваше за Свой Баща никой човек на земята. Той говореше за хората само като за Свои братя, сестри и майки. Той запази почитта към бащата само за Всемогъщия Бог. Това би трябвало винаги да е нашата крайна цел, Бог да получава най-висшата почит в живота ни. Усещането, че принадлежим към семейство, в което Бог е Бащата на всички, би трябвало да ни направи да живеем по такъв начин, че да не петним семейното име, нито на нанасяме укор върху нашият Небесен Баща.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	8	Исая	23-24
Вторник	..	9	..	25-26
Сряда	..	10	..	27-28
Четвъртък	..	11-12	..	29-30
Петък	..	13	..	31-32
Събота	..	14-15	..	33-35
Неделя	..	16	..	36-37

Стих за запомняне: "А без притча не им говореше; но насаме обясняваше всичко на Своите ученици" (Марк 4:43)

Текст: Марк 4:1-34; 12:1-12

Един от главните способности на Христовото поучение беше използването на притчи. Това бяха прости истории или илюстрации, които Господ използваше, за да обясни дълбоки духовни истини. Такива притчи често имат двойствена цел.

Първо, те скриват истината от несериозните и немотивирани последователи.

Второ, те предизвикват искрените последователи да мислят по-задълбочено, да задават въпроси и с времето, те са способни да разкрият в по-изчерпателни подробности духовната истина, на която Исус ги поучаваше.

По този начин, използването на притчи, предпазваше хората от това да бъдат просто пасивни слушатели. Вместо това, притчите караха хората да участват все повече и повече в учебния процес и да разкриват духовните истини, сами за себе си.

В нашия текст, Марк, писателят на евангелието, записа четири притчи, които Исус използва, за да илюстрира царството на Бог. От четирите притчи, едната се среща единствено в Евангелието на Марк, докато другите три се намират и в останалите синоптични евангелия.

Въпрос 1: Посочете двойствената цел, която имаше използването на притчи в Христовото служение на поучаване.

ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА И НЕЙНОТО ТЪЛКУВАНЕ (Марк 4:3-20; Матей 13:1-23; Лука 8:4-15)

Исус сравни царството на Бог със сеяч, който излезе да сее, използвайки метода на разпръскването на семена, както бе практиката в онези дни. Този метод на сеене чрез разпръскване означаваше обширно разпръскване на семената далеч от сеяча. Торбата със семената е висяла на неговия врат или рамо и той е вземал семената с ръка и ги е разпръсквал произволно по обработеното поле. Макар често при този процес семената да са падали в страни от пътя, на каменисти места и всред тръни, само семената, които са паднали на добра и обработена почва, са имали някакъв шанс да произведат значителна реколта.

Семената, които са паднали край пътя, се попадали на втвърдената и отъпкана пътека. Следователно за небесните птици е било лесно да ги изкълват. Онези на каменистата почва, често са покълвали заради оскъдната почва отдолу камъните и наличната влага. Обаче, те скоро са изсъхвали, защото им е липсвала дълбочина и стабилност. Семената сред тръните също са покълвали, но тръните постепенно са ги заглушавали. Семената, попаднали в почвата, са покълвали и израствали, давайки реколта тридесет, шейсет и стократно.

Учениците попитаха Господа за значението на тази притча и Той, в отговор, систематично им обясни нейното тълкуване. От обяснението на притчата, което даде Господ, можем да научим някои уроци.

1. Първо, не е достатъчно да чуеш словото на Бог: ние трябва да се уверим, че го чуваме и му се покоряваме с нашето сърце и ум. Едно повърхностно слушане не би ни било от полза, ако не решим да практикуваме и упражняваме това, което чуваме. Яков наблегна на това много ясно **"Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си. Защото, ако някой бъде слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото; понеже се огледва, отива си, и завчас забравя какъв бе. Но който вникне в свършения закон на свободата и постоянствува, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си"** (Яков 1:22-25).

2. Второ, трябва съзнателно да се стремим да разберем думите, на които сме били поучавани. Например, учениците чува притчите, както и всички останали хора, но те отидоха по-далеч от другите, като настояваха Господ да им ги разясни. За да се получи обяснение от Господ, трябва да се стои пред Него в молитва, в търсене, в размишляване и в старание. Вярващите в Берейяха бяха подобни ученици (**Деяния 17:10,12**). Господ иска да задаваме въпроси и да приложим усилие, за да узнаем истината (**Йоан 8:31-32**). Именно, защото учениците зададоха въпроси, Исус бе убеден, че трябва да ги въведе в дълбоките истини на притчата.

Ленивите и несериозни хора нито могат да научат много, нито могат да имат духовен напредък в Божието царство. Ето защо Исус каза на учениците си **"На вас е дадено да познаете тайната на Божието царство; а на ония, външните всичко бива в притчи"** (Марк 4:11). Тълпата се състоеше от множество несериозни последователи, които никога не биха се потрудили да разберат това, което чуват и виждат. Така те имаха очи, за да виждат, но всъщност, не виждаха и имаха уши, за да чуват, но всъщност не чуваха. И в резултат те нито можеха да развият, нито да притежават онази вяра, която можеше да ги доведе до спасение, защото **"вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово"** (Римляни 10:17).

3. Четири вида почва, могат да представляват и четири вида слушатели. Може също да представляват различните етапи в живота на човека. Някои последователи толкова приличат на **"посяното край пътя"** по отношение на тяхното разбиране и приемане на истината. Те са така безотговорни и невъзмутими в своето невежество относно Божието слово. Те пропускат да разберат Божието слово и правят малко или нищо, за да подобрят незавидното си положение. Каменисто-почвените слушатели се онези, чиито отклик на Божието слово е само повърхностен и кратковременен. Тяхната вяра лесно се изпарява пред лицето на парещата жегата на премеждията и гоненията. Слушателите, чиито сърца са обрасли в плевели, са онези които искат да слугуват на двама господари. Те лесно прегръщат светските грижи, тревоги и безпокойства, а също са и привлечени от измамата на богатството и копнежа по плътските и временни неща. В крайна сметка, тези странични стремежи заглушават словото на Бог в живота им, оставяйки ги пусти и празни. В противоположност на това, добросърдечните хората са онези, от чиито сърца са премахнати всяко лекомислие, нестабилност, светски стремежи и алчност.

4. Има степени на плодовитост. Някои са трийсет-кратни, други шейсет-кратни, а други стократни. Това ни показва, че можем да растем в плодовитост (**Йоан 15:2**). То също показва и че ще има разлика и в начина, по който вярващите ще проявяват

плодовете на покаянието, евангелизирането и Святия Дух - по-старателните ще бъдат далеч по-плодовити от другите.

5. Ние също виждаме и насърчение, и предупреждение към онези, които сеят семето на Божието слово. Не всеки ще откликне положително на нашето послание (**Езекиил 3:5-7**). Не бива да позволяваме големия брой на онези, които отхвърлят посланието да ни демобилизира, дотам че да се откажем от сеенето на словото на Бог **"Ония, които сеят със сълзи, с радост ще пожънат. Оня, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно с радост ще се върне, носейки снопите си"** (Псалм 126:5-6).

Въпрос 2: Разкажете притчата за сеяча и посочете някои уроци, които научавате от нея.

Като вярващи, трябва да оставим нашата светлина да свети пред хората, така че грешниците да могат лесно да проследят пътя до Христос чрез нашия личен пример. Не бива да крием нашата светлина и трябва да внимаваме как се отнасяме към Божието слово. Ако слушаме като **"посяното край пътя"**, или като **"канаристите места"**, или като **"между тръните"**, ние рискуваме да изгубим това, които сме получили. Това, което определя нашия растеж в живота, не е колко много имаме, а доколко добре използваме това, което сме получили.

ПРИТЧИТЕ ЗА ПОРАСТВАЩОТО СЕМЕ И ЗА СИНАПОВОТО СЕМЕ (Марк 4:26-34; Матей 13:31-32; Лука 13:18-19)

Господ сравни Небесното Царство със семе, посадено в земята и започнало да расте, макар че човекът, който го е посял, не знае как е става израстването му. Растението е преминало през различните етапи на стрък или листа, след това идва пресният плод (класа) и накрая узрелия плод, готов за жетва (пълното зърно в класа).

Тази притча е записана в евангелието на Марк и тя рисува постепенния и постоянен характер на духовния растеж. Било като личност или като църква, растежът или зрелостта стават чрез един процес и отнемат време. Има ли някъде духовен живот, то там непременно ще има и растеж, па дори и да е малък. Затова липсата на растеж, след много години, е сигурно доказателство за липсата на духовен живот.

От притчата научаваме някои фундаментални уроци:

1) За духовния растеж е нужно търпение и постоянно следене на състоянието (духовна равностметка).

2) Трябва да внимаваме да не възпрепятстваме или да не преустановим процеса на растеж.

3) Процесът на растеж не може напълно да бъде разбран от човека **"Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа"** (Йоан 3:8). Още повече, че растежът в нечий духовен живот е изключителен приоритет на Бог (**1 Коринтяни 3:6**).

Въпрос 3: Обяснете притчата за растящото семе.

Господ също сравни Царството на Бог със синапово семе. Макар то да е много малко, почти неуловимо семе, то има способността да изниква, когато е посято. След това то става едно огромно градинско растение (не голямо дърво, но едно от най-големите тревисти растения), под чиято сянка небесните птици лесно намират подслон. Тази притча поучава най-натрапчивия парадокс: незначителното начало на християнската вяра; драматичният резултат от нея и нейното завладяващо влияние над целия свят.

Въпрос 4: *Разкажете притчата за синаповото семе и посочете нейното дълбоко значение.*

ПРИТЧИТЕ ЗА НЕЧЕСТИВИТЕ ЗЕМЕДЕЛЦИ (Марк 12:1-12; Матей 21:33-46; Лука 20:9-19; Исаия 5:1-7)

В тази притча Исус посочва човек, засадил лозе и поставил на място всички необходими принадлежности, преди да го даде под наем на земеделци. След това, собственикът на лозето отишъл в далечна страна, очаквайки земеделците вярно да му прашат от плодовете на лозето. Когато по време на събирането на реколтата той пратил някои от служителите си, те ги били и оскърбили и ги отпратили празни. Друг път даже убили служителите, пратени до тях. Накрая, той пратил единствения си син при тях с очакването, че те ще го почетат и уважат. Но те се наговорили и убили сина му, с крайното намерение да си присвоят лозето. Религиозните водачи знаеха, че притчата бе насочена към тях и затова много се разгневиха. Те търсеха начин да хванат Исус, но не можеха, заради страха от множеството народ.

В тази притча, Бог е собственикът на лозето. Израел е лозето, а земеделците са религиозните водачи в Израел. Различните служители, които биваха срамно оскърбявани, бяха верните пророци и свещеници, които Бог пращаше през различните времена, а единствения възлюбен син бе Исус Христос. Плодът, който Бог очакваше от лозето Си, бе праведност и справедливост.

"Защото лозето на Господа на Силите е Израилевият дом и Юдовите мъже са садът, който Го зарадва; И Той очакваше от тях правосъдие, но ето кръвопролитие; правда, но ето вопъл"
(Исаия 5:7)

Камъкът, който отхвърлиха зидарите (евреите), но който стана главния крайъгълен камък, е Исус. Той е Главния Крайъгълен Камък за Църквата (**Псалм 118:22-23; Деяния 4:11-12; 1 Коринтяни 3:11**). Какъвто беше в библейските времена, такъв Си остава и днес. Онези, които упорито Го отхвърлят, придържайки се към някои овехтели традиции и религиозни догми, просто правят това за свое погубване (**Лука 20:17-18**).

Въпрос 5: *Опишете притчата за нечестивите земеделци и посочете значението ѝ.*

За нас днес, ние можем да си извлечем някои уместни уроци от тази притча:

1) Бог очаква, ние да даваме плодове на праведност и святост. Това е същността на всички Негови любящи грижи и благословения над живота ни. Ако не даваме правилния вид плодове, а вместо това живеем греховен и себичен живот, тогава правим Бог да е нещастен и поставяме себе си в опасност от божествено унищожение. Затова трябва да се покаем от всичките си грехове и да започнем да живеем в святост.

2) Не бива да презираме или отхвърляме посланиците и служителите на Бог, които ни проповядват благовестието в истина. Те са пратени от Бог и трябва да ги уважаваме. Да ги отхвърлим е все едно да отхвърлим Бог, Който ги е пратил.

3) Лозето на нашия живот не принадлежи на нас. Ние сме просто арендатори и трябва да живеем трезво и да произвеждаме плодове, знаейки, че рано или късно, ще даваме сметка пред Бог за времето, през което сме били арендатори.

4) Исус е Главния Крайъгълен Камък, едновременно здрава основа на Която можем да строим живота си и Опорен камък или Глава на ъгъла, който осигурява постройката. Той е Онзи върху Когото трябва да градим живота си, ако сме наистина част от Неговата Църква. Няма друга основа, която да може да се положи, освен Христос. Изграждането върху Христос изисква грешниците да се покаят за своите грехове и да повярват в Него. То също означава, че вярващите трябва с неуморно постоянство да възлагат надеждата си и увереността си на Него (**Римляни 1:18**).

Въпрос 6: Какви уроци можем да научим и как можем да приложим притчата за нечестивите земеделци за нас, днес?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	17-18	Исая	38-39
Вторник	..	19	..	40
Сряда	..	20	..	41-42
Четвъртък	..	21	..	43-44
Петък	..	22-23	..	45-46
Събота	..	24-25	..	47-48
Неделя	..	26	..	49

Урок
№ 164

ХРИСТОВАТА СИЛА НАД ДЕМОНИТЕ, БОЛЕСТИТЕ И СМЪРТТА

Стих за запомняне: "Исус от Назарет - как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благоденствия и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него." (Деяния 10:38; 4:43)

Текст: Марк 5:1-43; 7:24-37; 10:46-52

Изучаването ни тази седмица се насочва към властта и господството на нашия Господ Исус Христос над демоните, болестите и смъртта. В предишната глава, **Марк 4:35-41**, Той демонстрира Своята власт над природата. Той тъкмо беше успокоил ужасната буря в морето по време на плаването им към Гадаринската страна, когато обладаният от демони гадаринец се изправи срещу Него. Събитията, които днес изучаваме, са истински житейски случаи; те не са нито притчи, нито алегии (художествени измислици). Всичките шест разказа: чудотворното освобождение на обладания от демони гадаринец (**Матей 5:1-20**), изцелението на дъщерята на Яир (**Матей 5:21-24; 35-43**), изцелението на жената с хронично кръвотечение (**Матей 5:25-35**), изцелението на дъщерята на сиропинийката (**Матей 7:24-30**), освобождението за глухонемия (**Матей 7:31-37**) и възстановяването на зрението на слепия Вартимей (**Матей 10:46-52**) са исторически факти. Те са документирани за да докажат, че Исус Христос е Синът на Бог и че Той има силата да освободи човека от робството на дявола. По този начин онези, които са били под хомота на дявола, имат причина да се радват, защото Господ Исус Христос все още освобождава пленниците. Ако той е проявявал силата си в онези дни и природата, демоните, болестите и смъртта Му се покоряваха тогава, то и днес Той все още ще я проявява, за да изцереява и освобождава, ако имаме вяра.

Въпрос 1: Каква е целта на документирането на пасажите, предмет на учението ни тази седмица?

Получените чудеса, изцеления и освобождения са пълни с прилики и разлики.

1) Общото е нишката на вярата, която свързва всички тези хора. Всички те получиха чудеса, изцеления и освобождения чрез вяра.

2) Всички тези случаи бяха квалифицирани като "невъзможни или неизцелими". На практика, всички тези хора, техните семейства или приятели бяха на края на силите си.

3) Във всички тези случаи причините се кореняха в дявола, така че, те биха могли да бъдат проследени обратно до него.

4) Облагдетелстваните от чудесата нетърпеливо желяеха освобождението си от робството и хомота на дявола.

Обаче, докато жената с хроничното кръвотечение и слепия Вартимей получиха своите чудеса посредством личната си вяра, то Яировата дъщеря, дъщерята на сиропинийката и глухонемия ги получиха посредством вярата на други хора.

Освобождението на демонично обладания от Гадаринската земя пък стана, без някой да се включи в това.

Въпрос 2: Какви са приликите и разликите, които забелязвате в историите, предмет на това учение?

Днес, можем да получим благословенията, от които се нуждаем, чрез нашата лична вяра в Христовата сила. Можем също и да упражним вяра в полза на други, нуждаещи се от изцеление и освобождение.

ХРИСТОВАТА ВЛАСТ НАД ДЕМОНИТЕ (Марк 5:1-20; 7:24-30; 1:32-34; Лука 8:1-2; 9:38-42; 13:11-13,16; Деяния 10:38)

Христовата сила над демоните не може да бъде оспорена. Неговата среща с обладания от демони в Гадарин, си струва да бъде разгледана по-подробно. Състоянието на човека беше много жалко: той живееше в гробището – всред мъртвите и погребаните. И буйстваше. **"И като излезе от ладията, на часа Го срещна от гробищата човек с нечист дух. Той живееше в гробищата, и никой вече не можеше да го върже нито с верига"** (Марк 5:2-3).

Когато Господ попита за името му, обладаният отговори: **"Легион ми е името, защото ме мнозина"**. Демоните, които го обитаваха, всъщност използваха говорния му апарат. Демоните така го бяха обладали, че той бе напълно управляван от тях. Те бяха много – легион, т.е. около 6000. Като демонични войници те бяха организирани, силни, строени в редици и готови да се бият, но Христос ги пропъди много лесно. Имаше и друг подобен случай: **"една жена, чиято малка дъщеря имаше нечист дух, и тя дойде и падна пред нозете Му"** (Марк 7:25). В този случай една сиропинийка дойде да го моли за дъщеря си, която беше измъчвана от дявола. Христос показа, че силата Му не се ограничава в племенни или национални мащаби. Въз основа на изповедта на жената Исус каза: **"иди си; бесът излезе от дъщеря ти"**.

Независимо от тежкия характер на демоничното обладаване, Христос има силата и властта да избавя дори от него. Исус не трансформира проблема от постоянен в периодичен. Той донесе пълно и постоянно решение на проблема на обладания мъж и измъченото момиче. Той може все още да върши същото, за когото и да било днес.

"Исус им позволи. И нечистите духове излязоха и влязоха в свинете; и стадото, на брой около две хиляди, се спусна по стръмнината в езерото, и се издавиха в езерото" (Марк 5:13)

Избавлението бе моментално. Исус издаде заповед и демоните незабавно си отидоха. Даже и днес, името на Исус заповядва с власт, винаги когато вярващите го използват срещу силите на Сатана. Вярващите са упълномощени да връзват, развързват, да изгонват демони, и да изцеляват болните в името на Исус Христос **(Марк 16:17-18)**. Този факт беше очевиден в служенията на ранните апостоли и ученици, които отблизо следваха Христос. И днес още истинските служители на благовестието могат да преживеят Христовото упълномощаване за власт и авторитет.

Въпрос 3: Какво предизвикателство отправя към Божиите служители Христовата власт над демоните, която Той предаде на вярващите?

ХРИСТОВАТА ВЛАСТ НАД ЗАБОЛЯВАНИЯТА И СМЪРТТА
(Марк 5:25-34; 7:31-37; 10:46-52; Лука 4:40; 17:11-15; Марк 5:21-24, 35-43;
Лука 7:11-16; Йоан 11:39-45)

Три случая на заболявания се споменават в нашия текст. Това са: жената с кръвотечението, глухонемият човек и слепият Вартимей. Христос изцери всички тях. Във всички тези случаи това бяха продължителни заболявания.

***"И една жена, която бе имала кръвотечение дванадесет години и беше много пострадала от мнозина лекари, и беше пропляла целия си имот, без да види някаква полза, а напротив беше ѝ станало по-зле"* (Марк 5:25-26)**

Както в случая с обладания от демони, състоянието и на тази жена беше ужасно. Тя беше на прага на силите си. Беше изпълнила всички лекарски предписания, но нямаше дори временно облекчение, напротив, положението ѝ се беше влошило до безнадеждно състояние. Тя кървеше дванадесет години. Вероятно заради това непрекъснато кървене тя бе отслабнала и обедняла. Нейното безнадеждно положение даде възможност на Христос да разкрие безспорния Си авторитет над заболяванията. Болните хора винаги черпеха изцеление от Неговата изцелителна сила.

Заболяванията и смъртта са двете злини, които дойдоха в света като резултат от Адамовия грях на непокорство. Христос е Този, който донесе благодатта, чрез която грехът, Сатана, заболяванията и смъртта могат да бъдат победени. Изцеляването на болните не отне цял ден. Жената само се докосна до дрехата на Исус и бе изцелена. Исус, след като докосна ушите и езика на глухонемия, каза: **"отвори се"** и той бе изцелен. Слепият Вартимей си тръгна проглеждайки, само при Исусовата заповед **"иди си, твоята вяра те изцели"**. Всичко това показва Неговата власт и сила над болестите, без значение от наименованията, продължителността, стадия или силата им, били те физически, психически или психологически. Понякога медицинската наука може да направи заключение, че определена болест или заболяване са нелечими, но това е само от гледна точка на медицината. Такива случаи са били изцелявани от силата на Бог. От гледна точка на Бог, нито една болест не е неизлечима.

***"А Исус ѝ рече: Остави да се наситят децата; защото не е прилично да се вземе хляба на децата и да се даде на кученцата"* (Марк 7:27)**

Какво би могло да ни даде повече увереност от това, че изцелението е хлябът на децата? Каквото и да получава невярващия свят от божественото изцеление и здраве, то не е нищо повече от трохи. Това е изключителното право на Божиите деца – да се наслаждават на това снабдяване. За нещастие, повечето от вярващите се отричат даже от трохите, за които чужденците се молят, като никога не си ги поискват. Щом се разболеят, първото им обаждане е към болницата, а не към трона на благодатта. За всеки вярващ е важно да се разбере, че макар да не е греховно за християните при необходимост да прибегват до медицински грижи, е глупаво от тяхна страна да превръщат лекарите си в богове. Това е така, понеже, дори лекарите искрено вярват и признават, че те само лекуват болните, но изцелението идва от Бог.

Христос не спира до изцеляването на неизлечими болести или изгонването на демони, Той продължава нататък в триумф над смъртта. В синоптичните евангелия има три записани случая, в които Христос възкресява мъртви. Първото, записано в нашия текст, се отнася за 12-годишната дъщеря на Яир, второто беше момчето,

единствения син на вдовицата (**Лука 7:11-16**) и третото беше възкресението на Лазар, братът на Мария и Марта. Вярващите днес имат обещание за дълъг живот и онези, които умират в Христос, имат обещание за вечен живот. За Исус възкресяването на мъртвия е толкова лесно, колкото и изцеляването на болния или изгонването на демона. Няма нужда Той да прави странни движения, да скача и да се върти или да казва някакви несвързани неща преди да изгони дяволите или да изцели болните. На дъщерята на Яир, Той каза само **"Момиче, на тебе казвам, стани"**. И тя се изправи. Вярващите трябва да бъдат уверени, че за Бог не съществува безнадеждна ситуация. Христос може да върне към живот всеки мъртъв орган в нашите тела. Само вярвай!

Господ Исус увери Мария в Своята сила над смъртта. **"Исус ѝ рече: Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее и никои, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века. Вярваш ли това?"** (Йоан 11:25-26). Все пак, това е възможно само чрез пълно **"покаяние спрямо Бога и вяра в нашия Господ Исус Христос"** (Деяния 20:21).

Въпрос 4: Кое е "хляба на децата..."? Как това ни окуражава?

НАСТОЙЧИВА ВЯРА: СРЕДСТВОТО ЗА ПОЛУЧАВАНЕ ОТ ГОСПОД (Марк 5:27-28,34,36; 7:24-30; 10:52; 9:23; 11:22-23; Матей 21:22; Евреи 11:1-2)

Жената с хроничното кръвотечение, Яир, сиропиникийката, глухонемият, слепият Вартимей, всички те получиха изцеления за тях или техните деца като упражниха вяра в Бог. Дълго преди да влезе във връзка с изцеляващата сила на Исус Христос, жената с кръвотечението вярваше (като беше чула за чудесата, които Господ вършеше), че ако само се докосне до полите на дрехите Му, ще бъде изцелена. Яир беше насърчен от Господ: **"не бой се, само вярвай"**. Той го направи и дъщеря му се върна към живота. Сиропиникийката, макар да нямаше връзка с общоприетото наследство на израилтяните, се възползва от привилегии, които много израелци, макар и законни притежатели, пропуснаха поради неверие. Това се случи, защото тя имаше вяра, че Спасителят ще изцели болното ѝ дете. Вартимей получи възстановяване на зрението си чрез вяра, и така ставаше и с други, които получаваха чудеса от Бог. Вярващите са призовани да следват тези стъпки на вяра и да бъдат благословени като тях.

Чудесата все още се случват, защото **"Исус Христос е същия вчера, днес и до века"** (Евреи 13:8). Болни се изцеляват, подтиснати се освобождават, бездетни стават майки на деца и разнообразни чудеса се случват. Всеки, който иска да получи от Господ, трябва да дойде с вяра и с желание да види, че всички дела на дявола са съсипани.

Въпрос 5: Как можем да получим каквото и да е нещо от Господ?

**СТЪПКИ КЪМ ПЪЛНАТА СВОБОДА ОТ ДЕМОНИЧНО ОБЛАДАВАНЕ,
ПОДТИСНИЧЕСТВО И МАНИАКАЛНОСТ**

**(Йоан 5:12; 8:11; Евреи 13:8; Малахия 3:6; Галатяни 5:1;
Йоан 8:32; 1 Коринтяни 7:22)**

**"Защото, понеже Аз, Господ, не се изменявам, затова вие,
Яковови чада, не загинахте" (Малахия 3:6)**

Вярващите в Исус Христос трябва да имат на ум това, че Спасителят не се изменя. Всичко, което Той направи за обладания от демони в Гадарин, както и за другите освободени, е все още възможно за всеки, който днес повдигне погледа си към Него за освобождение.

Все пак, за да бъдат делата на дявола напълно унищожени и за да се получи трайно освобождение, трябва:

Първо да има покаяние (**Деяния 19:13-16,18-19**). Без покаяние спрямо Бога и вяра в нашия Господ Исус Христос, делата на дявола ще продължат да подчиняват своите жертви. Затова жертвата на дявола трябва напълно да се откаже от всички дела на дявола и да унищожи всичко, което го свързва с дявола.

Второ, за да си осигури пълната свобода (**Псалм 66:16-20**), след своето освобождение той трябва да внимава да живее свят живот. Повтарянето на греховете и продължаването в греха отправят покана към дявола да продължи да подтиква своята жертва. Обратно, светостта на живота държи дявола и делата му далече от живота на такъв човек за постоянно.

Трето, когато врагът дойде обратно да нарушава границата на свободата, която тъкмо си получил от Спасителя, трябва да знаеш, да вярваш и да използваш името на Исус (**Марк 16:17**).

Четвърто, освобожденият трябва да се научи в отговор на нападенията да се позовава на кръвта на Исус за защита (**Откровение 12:11**).

Пето, трябва постоянно да си служим със Словото на Бог, което е мечът на Духа, за да накараме дявола да бяга от нас и да стоим в победата над делата му (**Ефесяни 6:17**).

Шесто, щитът на вярата (**Ефесяни 6:16**) е друго истинско оръжие, което може да се използва, за да се защитим от нападенията на дявола.

Седмото е молитвата на власт и авторитет (**Матей 18:18**).

Въпрос 6: Изброй стъпките към трайно освобождение и изцеление.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	27	Исая	50-51
Вторник	..	28	..	52-54
Сряда	Римляни	1-2	..	55-57
Четвъртък	..	3-4	..	58-59
Петък	..	5-6	..	60-61
Събота	..	7-8	..	62-63
Неделя	..	9-10	..	64-65

Стих за запомняне: "И като повика дванадесетте, почна да ги разпраща двама по двама, и даде им власт над нечистите духове" (Марк 6:7)

Текст: Марк 6:1-13, 30-33

По време на земното си служение Исус ходеше от място на място да проповядва благовестието на Божието царство. Текстът ни за тази седмица разкрива един от Неговите смели евангелизаторски походи осъществен в Назарет – мястото, където беше израснал. Следваха Го учениците Му, които бяха призвани въвн от греха и света. Той ги разпрати да проповядват благовестието. Несъмнено, никой днес не може да следва Христос, докато не се покае искрено за греховете си и не получи прошка. Това е едно от условията за ученичеството. Следването на Христос е едно сърдечно отношение (макар да се изразява и физически), което търси да се уподоби на Него в живота, във видението, в намеренията, в амбициите, в стремежите и в съдбата. Естествените последици от следването на Христос са себеотричане, носене на кръста, посвещение, постоянство и глад за духовните неща (**Лука 14:26,33; Йоан 8:31; Матей 5:6**). Именно в следването на Христос намираме просветление, насока и познание за Божиите неща и Му служим приемливо (**Йоан 8:12; 10:27**). Делото по спечелването на души може да се осъществи само, ако хората, преживели истинското спасение, се научат да следват Неговите стъпки. Именно когато следваме Христос, Той ни прави да станем ловци на човеци.

Въпрос 1: Кога някой започва да следва Христос?

Въпрос 2: Кои са естествените последици от следването на Христос?

ПРЕЗРЕНИЕТО КЪМ ХРИСТОС ОТ РЕЛИГИОЗНИТЕ МУ СЪОТЕЧЕСТВЕНИЦИ
(Марк 6:1-6; Матей 13:53-58; Йоан 4:44; 6:42; 7:5,14-15; 3:11; 12:37;
Псалм 78:19,41; Исаия 53:1)

Христос знаеше, че съотечествениците Му щяха да се съберат в синагогата в Съботния ден. Затова Той прецени, че това е една добра възможност да ги подбуди към вътрешно съживление чрез поучението на духовни истини, които могат да спасят душите им. За разлика от религиозните хора в Христовите дни, днес много от тези, които наричат себе си християни, не отиват на църква дори и в Господния ден. Как тогава Господ може да им говори, когато дойде да сподели Словото на живота със събранията посредством своите служители? Тези, които дойдат, са тези, които ще чуят преди да повярват (**Римляни 10:14,17**). Вярващите би трябвало да бъдат в църквата всяка неделя, за да слушат Словото на Бог.

Колкото за Христос, Той поучаваше народа с мъдрост от Бог. Те се удивляваха на учението Му. Техните риторични въпроси ни разкриват, че:

- (1) Неговите учения бяха вдъхновени от Бог,
- (2) Той бе надарен с небесна мъдрост,
- (3) Чрез ръцете Му се извършваха велики дела.

Въпреки това, става явно, че те се съблазняваха в Него, поради познанията си за Него. Тяхното удивление, вместо да ги доведе при Източника на всяка мъдрост или да създаде глад в сърцата им да познават Исус повече, породиха погрешна представа за личността Му и пося на неверие в сърцата им. Те бяха така предубедени, че пропуснаха плана на Божето спасение за тях. В корена на техните предубеждения стоеше погрешното познаване на Неговата личност и слепотата им относно библейските истини за неговото въплъщение като Бого-човек. Те познаваха Христос само като:

- (1) човек,
- (2) син на Мария,
- (3) един, който е дошъл от бедно място като Назарет, от където не се издигат пророци (**Йоан 1:46**),
- (4) дърводелец,
- (5) брат на Яков, Йосиф, Юда и Симон,
- (6) необразован.

Но те не познаваха Христос като Синът на Бог, Който дойде да отнеме греховете на света. Много религиозни хора днес са като Христовите съотечественици. Те познават Христос само като Пророк или под някакви други титли, но не Го приемат като Спасителя и Господаря на техния живот. Следователно, те не са спасени от греха. Това е опасността от предразсъдъците и пренебрежението спрямо Бог и Неговите служители. Мнозина не са способни да възприемат благовестието, защото са запознати с немного привлекателния произход или недостойния минал живот на служителите.

Въпрос 3: Посочете проблемите на религиозните невярващи и обяснете как те могат да бъдат преодоляни.

Христовите съотечественици бяха неосведомени относно Божията праведност чрез Неговия Син. Те не повярваха в Него. **"У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха. А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чад, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име"** (Йоан 1:11-12).

Христовият отговор на техните предубеждения и презрение към Неговата Личност е съдбоносен: **"А Исус им каза: Никой пророк не е без почит, освен в своята родина, и между своите сродници, и в своя си дом"** (Марк 6:4). Предразсъдъците и неосведомеността им се преплитаха, за да породят в сърцата им не само презрение към Неговата личност, но и създадоха неверие и отхвърляне на Божията воля за живота им.

Последиците от тяхното неверие бяха печални: само малцина приеха изобилието, което Бог бе приготвил за тях. Христос беше потресен от тяхното неверие.

Неверието е ужасен грях. Поради него израилтяните, с изключение на Исус Навиев и Халев, не влязоха в обещаната земя. Много **"велики дела"** са били спрени и все още биват спирани поради неверие. Христовата сила не се проявява подобаващо в ничий живот, група или събрание, където не се вярва в Него и където на Неговото служение се гледа с пренебрежение. Хорското отношение е обратно на пророческото насърчение на Духа: **"вярвайте в Господа вашия Бог, и ще се**

утвърдите; вярвайте пророците Му, и ще имате добър успех” (2 Летописи 20:20).

Резултатът от предразсъдъците, презрението и неверието обикновено е нищета и опустошение (**Битие 19:14,24-25; 4 Царе 7:2,17-20**). Например Михала, Сауловата дъщеря, омъжена за Давид, презря Давид в сърцето си и остана бездетна за цял живот. Христос също провъзгласи опустошението на Ерусалим, което идва заради тяхното неверие и отхвърляне на благовестието (**2 Царе 6:15-16,20-23; Матей 23:37-38**).

Въпрос 4: Какви са последиците от предразсъдъците и неверието в живота и на вярващите, и на невярващите?

Важно е да отбележим, че неверието на хората наспря Иисус да осъществи мисията Си: **“И чудеше се за тяхното неверие. И обикаляше околните села и поучаваше” (Марк 6:6)**. Тук би трябвало да научим, че липсата на забележителни резултати в едно поле за благовестие не би трябвало да ни обезсърчава и да се откажем да достигнем и до други хора в други общества. Обхватът на великото поръчение, в крайна сметка, е целия свят.

ХРИСТОС ИЗПРАЩА СВОИТЕ УЧЕНИЦИ (Марк 6:6-13; Матей 10:1-11,14; Лука 9:1-6; Еклесиаст 4:9-12)

Христос призова при себе си дванадесетте и ги изпрати по двама да проповядват благовестието. Призивът тук е към поемане на дълг. Те бяха видели достатъчно от практическото проповядване на Христос. Той ги разпрати драма по двама за лично благовестие. Още от старозаветно време Бог комбинираше по двойки служителите си за изпълнение на божествените задачи. Мойсей и Аарон, Дебора и Варак и други бяха групирани по двама, за да извършат Божиите дела. Той им даде власт да извършат работата, за която Ги бе назначил. Но това не означава, че можем да проповядваме благовестието, само когато сме по двама и повече.

Пращайки ги, Той им даде власт над дявола – главният враг, който се противопоставя на благовестието. Той все още дава власт да извършим волята Му и днес.

Интересно е да отбележим, че Христос заповяда на Своите ученици да не си вземат за пътуването (т.е. мисионерската си мисия) нито торба, нито хляб, нито пари в кесиите. Вместо това ги инструктира да си вземат тояга, чифт сандали и една връхна дреха. Това беше, за да могат учениците да положат вярата си в Бога и да разчитат на Него за снабдяване на техните ежедневни нужди. Задоволяване на насъщните нужди с наличните средства трябва да съпътства практическото проповядване на благовестието. От друга страна, получаващите благовестието, би трябвало да бъдат достатъчно милостиви, за да подсигурят проповедниците на благовестието поне с чаша студена вода. Най-общо казано, от вярващите се очаква да поддържат делото на евангелието със своите материални средства.

Все пак, обаче, ние не бива да тръгваме да проповядваме с такова очакване. Поскоро трябва да проповядваме, без да очакваме нищо в замяна, защото даром сме приели и даром трябва да даваме. Блестящият пример е Апостол Павел, който смело заяви **“Никому среброто, или златото, или облеклото не съм пожелал. Вие сами знаете, че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене” (Деяния 20:33-34)**.

Въпрос 5: Защо Христос прати учениците Си и какво научаваме от това?

Христос предупреди Своите ученици относно възможността някои слушатели да отхвърлят благовестието. Неговите думи показват, че осъждане очаква всеки, който отхвърли благовестието и остане упорито и твърдоглаво в греха. Грешниците, които са имали привилегията да чуят здравето благовестие, но са отказали да се покаят, няма да избегнат осъждането от Бог (**Евреи 2:3; Откровение 21:8**). Но независимо дали хората биха слушали или не, истинският ученик трябва да се покори на заповедта на своя Господ.

"И те излязоха и проповядваха, че хората трябва да се покаят" (стих 12)

Покаянието е главната тема в евангелието. Думите, свързани с него, се срещат над шестдесет пъти само в Новия завет. Това е основния акорд в Христовото проповядване. В началото на Своето служение Исус проповядваше покаяние. Прощалната реч към ученици Му, малко преди да се възнесе в небето, бе фокусирана върху покаянието. Това бе главното, защото покаянието е решаващото нещо за примиряването на грешника с Бога. Петър, Павел и другите апостоли проповядваха покаяние. От Своето превъзнесено място в небето Господ подтиква отпадналата от вярата църква да се покае (**Деяния 2:38; 17:30; Матей 9:13; Марк 2:17; Лука 5:32; Деяния 3:19; Матей 4:17; Лука 24:45-47; Откровение 2:4-5; 3:3**). Служителите на благовестието не трябва да замъгляват и обезличават този стар отличителен белег на благовестието. Затова и покаянието трябва да се проповядва на всичките хора в името на Господ Исус Христос (**Лука 24:47**). И покаянието задължително трябва да произведе добри дела, иначе то е недействително (**Яков 2:14-26; Ефесяни 2:9-10; Тит 2:5-8**). Само чрез покаяние става възможно да се получат и другите многообразни благословения от Бог.

Въпрос 6: Какво представлява покаянието и защо Христовите работници трябва да го проповядват?

В нашия текст онези, които бяха под робството на демонично подтисничество и болести, бяха избавени чрез ръцете на покорните ученици. Божията сила винаги е налице за онези, които ще се ангажират с делото на благовестието. Темата за използване на масло за помазване трябва да се разглежда крайно внимателно. Нямахме такава заповед към учениците измежду заръките на Христос. Още повече, че маслото не може да изцелява; Христос е Изцелителят. Служители, които правят цяло учение от помазването с масло, и онези, които го използват с търговски цели, са виновни за добавяне към словото на Бог и е необходимо да се покаят.

ПРИЗИВ ЗА ОБНОВЯВАНЕ НА СИЛИТЕ ЧРЕЗ УЕДИНЕНИЕ
(**Марк 6:30-33; Лука 9:10-11; 1 Коринтяни 4:1-2; Исаия 40:30-31**)

Тройното служение на Христос – проповядване, поучаване и изцеляване, се възпроизведе и в разпратените ученици. Учениците по свое желание дадоха своя отчет (като настойници) на Господаря относно **"всичко"**, което бяха извършили и поучавали (**стих 30**). Тук се подчертава даването на отчет от Христовите служители пред Христос и Неговите упълномощени водачи. Вярващите трябва да си създадат

навик да дават пълен отчет за поверени им отговорности на своите водачи и на Христос.

Христос извика Своите ученици да си починат малко и да похапнат на уединено място до град Витсаида. Изборът на уединено място е за усамотение, за измъкване от блъсканицата и суетнята на ежедневиия живот и съпровождащото го разсейване. Успехът в служението води със себе си и изкушението от самозабравяне и денонощна ангажираност. Но, ако Христовите работници не отделят редовно време за молитва и размишляване върху Божието Слово, може да настъпи духовно износване и да станат уязвими за демонични нападения. Църковните уединения, конгреси, конференции и други, дават възможност на християнските работници и членове да получат духовно освежаване и обновление, да бъдат полезни в служението си и да продължат до края в него. Не бива да пренебрегваме такива събития.

Въпрос 7: Каква е ползата от духовните уединения за християните и христовите работници?

С две думи, начинът, по който учениците се покориха на Великото Поръчение е препоръчителен и похвален. Те проповядваха покаяние, поучаваха новоповярвалите на Божието Слово и чудеса следваха тяхното благовестие. Божията сила действаше, за да потвърди със знамения проповядваното слово. Нито един от екипите, които Христос изпрати да се тренират върху пожънване на души, не се върна с отчет за провал от ръката на врага (**Марк 16:19-20; Лука 10:17**). Ако се покорим на Великото Поръчение, ще открием, че в живота и в служението ни действа Божията върховна сила, която не може да се провали. Христовият призив към Неговите ученици да си починат за малко, предвещава вечната почивка и награда, които очакват верните слуги на Бог, които ще изминат и последния километър от пътя.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	11-12	Исая	66
Вторник	..	13-14	Еремия	1-2
Сряда	..	15-16	..	3-4
Четвъртък	1 Коринтяни	1-2	..	5-6
Петък	..	3-4	..	7-8
Събота	..	5-6	..	9-10
Неделя	..	7	..	11-12

Стих за запомняне: " *И като взе петте хляба и двете риби, Исус погледна на небето и благослови; и разчупи хлябовете, и даваше на учениците да наслагат отпреде им; раздели и двете риби на всичките. И всички ядоха и се наситиха.*" (Марк 6:41-42)

Текст: Марк 6:34-44; 8:1-13

Въплъщението на Христос бе с една цел: Той дойде лично да ни покаже как да преминаваме през болките, скърбите и трудностите, преживявани от човечеството. Неговият пример ни окуражава да разчитаме на Него за всичко, от което се нуждаем, за да имаме победа над себе-то (плътта), греха и Сатана. По този начин, всеки истински последовател на Христос има пример, който да следва: **"Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях ... Понеже в това дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага"** (Евреи 4:15; 2:18).

Не е чудно, че Той каза на учениците си: **"Жалко Ми е за народа, защото три дни вече седят при Мене, и нямат що да ядат"** (Марк 8:2). И Той не би спестил нищо, за да посрещне тяхната настояща нужда. Използвайки няколко хляба и шепи риби, Христос чудотворно нахрани множествата два пъти. Но още по-забележителното бе, че след като хората се бяха нахранили напълно, бе останало много повече за събиране. Както Той бе докоснат от тежкото положение на Своите последователи тогава, така и днес, все още, Исус е съпричастен към негодите на вярващите.

СЪСТРАДАТЕЛНИЯТ ХРИСТОС (Марк 6:34; 8:1-3; Матей 9:36-38; 14:14)

Събитията, предшествващи проявяването на Христовото състрадание, също не бива да останат незабелязани. **Първо**, учениците току що се бяха завърнали от изтощително пътуване (стихове 7, 12-13). **Второ**, отне им време да дадат отчет на Исус за **"всичко каквото бяха извършили и каквото бяха поучили"** (стих 30). Исус поиска от учениците Си да се оттеглят и да си починат за малко. Но най-напред Той трябваше да разбере, как е минало пътуването, на което ги изпрати. Ние не само трябва да поучаваме откритата ни Божия воля, но наша отговорност е и да се отчитаме пред водачите, винаги когато сме пратени на мисии. **Трето**, чувствителният, грижовен и внимателен Христос, като съзнаваше изтощението им, ги заведе на тихо място, където да могат да си починат. **"И рече им: Дойдете вие сами на уединено място насаме и починете си малко ..."** (Марк 6:31). Христос осъзна, че учениците са уморени и изтощени и се нуждаят от почивка. Онези, които работят старателно и вярно, могат спокойно да се оттеглят за необходимата им почивка. Тази покана за почивка не бе за посещение на някое приятно селско местенце, а за **"уединено място насаме"** в пустинята. Те трябваше за малко да си починат и да се върнат на работа. Не е чудно, че Този, Който използваше лодката за проповядването си, използваше и пустинята за почивката си.

Народът забеляза придвижването им с лодката (**Марк 6:33**) и хората се затичаха пеша, за да ги изпреварят. Те радостно и доброволно Го последваха, макар и в пустинното място. Присъствието на Христос ще преобърне всяко пустинно място в рай.

Когато Христос видя множествата, изпълнили мястото, където Той възнамеряваше да се оттегли за почивка, вместо да прояви недоволство, **"смили се за тях, понеже бяха като овце, които нямат пастир"** (**Марк 6:34**). Това бяха хора, оставили домовете си, работата си, личните си и обществени ангажименти, само за да видят Исус и да се учат при нозете Му.

Въпрос 1: Какво вдъхновяваше Христовото състрадание и какво отношение има това към ситуацияте, в които самите ние сме поставени?

Нужен е ум Христов, за да може вярващия да настани благосклонно хора, дошли по никое време, и да послужи доброволно и усърдно на техните разстроени души със слово на вяра и утеха.

Много вярващи днес биха се намръщили на подобно "обезпокояване", когато някой ги потърси, за да му послужат за сметка на свободното си време. Колко нужно ни е днес да бъдем състрадателни като Христос, когато се срещнем отблизо с трудното положение на хора около нас. Именно такава състрадание е нужно, за се превърнем в благословение за човечеството. Състраданието е смазочната течност, обогатена допълнително с любов и искреност, която прави християнската ни служба полезна за хората и угодна на Бога.

Същата тази добродетел подбуди добрия самарянин към милостиви дела спрямо човека, станал жертва на разбойници по време на пътуването си от Ерусалим към Ерихон (**Лука 10:30-33**). Колко нужни са ни такива качества днес, да ни направят способни да „хвърлим въжето“, с което да измъкнем грешниците, както Го направи Христос. Вярващите трябва да са състрадателни и милостиви. Мъжът и жената в семейството трябва да са състрадателни един към друг също както и родители към деца, господари към слуги, ръководители към подчинени. Грубото и невнимателно отношение не приляга на Христос. Христос планира време за почивка за учениците Си и осигури храна за всички тях. Християните на всеки пост във властта – било в църквата или в светските неща, трябва да планират благополучието на хората, поставени под тяхна грижа.

При уединението в пустинното място има три неща, които правят впечатление:

Първо, ударението, което Исус постави върху Божието слово при Своето служение, посочва на вярващите днес важното значение, което То трябва да има, както в живота, така и в служението ни. Въпреки умората и нуждата Му от почивка, гледката на духовно изгладнелите души Го подтикна към действие. Той не счете нищо друго, освен словото, за тяхна първа и неотложна нужда, затова **"почна да ги поучава много неща"**. Колко нужно ни е да поставим Божието слово на първо място в нашите общения и живот днес. Всички други религиозни дейности, нямащи взаимовръзка с Божието слово, са безполезни и без вечна стойност.

Второ, отношението на Неговите уморени и изтощени ученици. Те не счетоха, че хората "нарушават спокойствието им", нито се възпротивиха на Христос, че непосредствено след такова изтощително пътуване, Той отново ги повежда в служение, нужно някому (**Марк 6:31**). Те напълно се сработиха с Христос, техният Господ и Учител, за да си осигурят един много успешен поход в служението. Как църковните членове и работници би трябвало да се поучат от това, особено когато изглежда, че някой от тях извънредно се нуждае от лично време?

Трето, виждаме още търпението и вниманието, с което множествата слушаха Божието слово. Макар и гладни, те оставаха спокойни и продължаваха да стоят и слушат словото, без оплакване и мърморене. Какъв урок за църквата! Вярващите трябва да позволят винаги Божието слово да заеме самото първо място в сърцата им по време на събранията. Тяхното отношение трябва да е като това на Йов, който каза **"Съхранил съм думите на устата Му повече от нужната си храна"** (Йов 23:12). Освен това **"Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста"** (Матей 4:4).

Въпрос 2: *Какво, най-общо, трябва да е отношението на вярващите към лагерните събрания?*

ОТЧАЯНИЕТО НА УЧЕНИЦИТЕ И БОЖЕСТВЕНАТА НАМЕСА НА ХРИСТОС (Марк 6:35-42; 8:5-8^a; Матей 14:15-20; 4 Царе 4:42-44)

Исус знаеше, че множествата са гладни. Учениците Му, в опит да решат проблема, Го помолиха да отпрати хората да си потърсят храна. Отговорът на Христос ги изненада: **"Дайте им вие да ядат"**. Не виждайки изход, учениците казаха: **"Отде ще може някой да насити тия с хляб тук в уединено място? ... и вече е късно: разпусни ги за да отидат по околните колиби и села и да си купят нещо за ядене, защото няма какво да ядат"** (Марк 8:4; 6:35-36). За учениците, нахранването на множеството бе невъзможна задача. Но крайните нужди на човека са безкрайни възможности за Бога. Защото **"Невъзможното за човеците за Бога е възможно"** (Лука 18:27). Състрадателният Христос, Който бе там при сътворението и създаде съществуващия сега свят от нищото (Евреи 11:3), нямаше затруднение да нахрани множествата и двата пъти. Исус използва това, което беше налично, за да разреши проблема. Като **"взе петте хляба и двете риби, Исус погледна на небето и благослови; и разчупи хлябовете, и даваше на учениците да наслагат отпреде им; раздели и двете риби на всичките"** (Марк 6:41). Той използва същия метод и по-късно със седемте хляба и малкото риби, когато бяха нахранени четирите хиляди мъже, без да се броят жените и децата. Пророк Елисей също бе правил такова подобно нещо, когато хлябът бе преумножен за сто мъже (4 Царе 4:42-44).

В Христос има пълнота за всички, които възлагат надеждите си на Него, без да допускат никакво негативно влияние от страна на заобикалящата ги среда. При Христовата заповед учениците започнаха да раздават храната, без да чакат да видят предварително чудото на умножаването. Онези, които чакат първо да видят преди да повярват, приключват губейки Божията божествена намеса в живота им и в заобикалящите ги обстоятелства. Действително, **"блажени ония, които, без да видят, са повярвали"** (Йоан 20:29). Ние също можем да преживеем чудесата на сътворение на повече субстанция, ако допуснем Бог в нашата ситуация, каквато и да е тя. Благословиенето на Бог може да направи малките запаси да изхранват дълго време (3 Царе 17:12-16).

Въпрос 3: *Какво представляваха учениците в отчаянието си? Каква поука извличаме от Христовата божествена намеса за нашите нужди днес?*

Служителите би трябвало да се научат от описанието на тези събития, че никога не можем да имаме достатъчно хляб, с който да нахраним сърцата на слушателите, докато те не си създадат навик първо да допуснат Самият Господ да напълни душите и сърцата им с така сладката манна; и каквото Той им даде в тайната стая, те трябва

вярно да го разчупят за народа на открито. *“По този начин вярата расте, като се действа с нея и докато другите неща се развалят от употреба, духовните дарби се увеличават от употреба”*. Вярващите днес никога не бива да чакат за още или по-големи дарби, преди да станат и да послужат за нуждите на множествата в своето поколение. Вярната употреба на малкото, с което Бог ни е дарил днес, води до израстване в благодатта и до нарастване на помазанието и силата за чудеса от Бог в живота и служението ни.

ДВОЙНАТА ПОЛЗА ОТ ХРИСТИЯНСКОТО ДАВАНЕ (Марк 6:42-44; 8:8,9; Лука 6:38; Притчи 11:24,25; 3 Царе 17:8-16; Малахия 3:10-12)

Онези, което дадоха от малкото си запаси, за да посрещнат необходимите нужди на другите, получиха повече по-нататък. ***“Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, а друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия. Благотворната душа ще бъде наситена и който пои, сам ще бъде напоен”*** (Притчи 11:24-25).

Когато учениците предадоха малкото, което имаха със себе си, заради Христовата заповед, те получиха двойно благословение. Първо, имаше достатъчно за да задоволят множествата и второ, накрая те имаха повече запаси, отколкото биха могли да си осигурят: дванадесет пълни коша плюс седем пълни коша с къшеи от двата пъти. Наистина, когато даваме, определено ***“ще ни се дава ...”***. Каква полза би имало за църквата днес, ако всички ние се научим да упражняваме изкуството на библейското даване, защото тогава би имало достатъчно за благовестителските проекти на църквата на Христос и изкореняване на бедността отсрещ вярващите. По подобен начин, вярното използване на малкото наши таланта днес на Божията нива, ни създава големи възможности за утре.

Въпрос 4: Как може да се увеличават запасите и благодатта у вярващите?

ИСКАНЕТО НА ФАРИСЕИТЕ И ОТКАЗА НА МЕСИЯТА (Марк 8:10-13; Матей 16:1-4)

Фарисеите, ***“като Го изпитваха”*** поискаха ***“знамение от небето”***; не да се научат от Него, а да Го впримчат. Ако се бе съгласил, те биха могли да Му припишат, че е в съюз с началника на въздушната власт. Когато искаха знамение от небето, те казваха ***“Може ли Бог да приготви трапеза в пустинята?”***. Когато го направи, те пак не вярваха. Исус ***“въздъхна дълбоко от сърце и рече: Защо тоя род иска знамение?”*** (Марк 8:12).

Изобилието от милостиви знамения вече беше очевидно при изцеленията на болните, освобождаване на обладаните; но въпреки това, те безсмислено поискаха друго знамение. Той им отказа такова плътско искане. Ако искаха да повярват, те щяха да са повярвали много преди това. Вярващите трябва да избягват безбожниците и опитите им да се заяждат чрез глупави въпроси. Искрено търсещите, могат лесно да бъдат разграничени от онези, които искат да печелят спорове. Ние трябва да избягваме всякакви такива хора, така като го направи и нашия Господ.

Въпрос 5: Защо Исус отказа да изпълни искането на фарисеите? И какво научаваш от това?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	8-9	Еремия	13-14
Вторник	..	10-11	..	15-16
Сряда	..	12-13	..	17-18
Четвъртък	..	14	..	19-20
Петък	..	15	..	21-22
Събота	..	16	..	23
Неделя	2 Коринтяни	1-2	..	24-25

Урок **ПОКАЯНИЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ**
№ 167 **НА ЩЕТИЩЕ**

Стих за запомняне: "А Закхей стана и рече на Господа: Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворократно" (Лука 19:8)

Текст: Лука 19:1-10; Битие 20:1-18

Спасението, най-великото чудо, което може някога да се случи в живота на един грешник, е изцяло по благодат. То е дар, който никога не би могъл да бъде заслужен или заработен. Себе-праведността или благочестието на грешника не могат да му спечелят прощката, божественото благоволение, спасението или приемането му в Божето присъствие. Принадлежност към известна църква или съблюдаването на религиозни ритуали не решава проблема с греха. Известно е, че някой може да е член на голямо събрание, без да притежава обновена природа. Нужна е Божията сила, за да се случи определена и драстична промяна в живота на грешника, преди да може той да има общение с Бог. **"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога"** (Ефесяни 2:8). Без значение до каква степен на цивилизованост, култура или изтънченост е достигнал човек, словото на Бога заключава, че **"всички съгрешиха"**. Докато един грешник не се покае, той е извън царството на Бог, защото в царството се изисква покаяние. Затова, той може да дойде, хвърляйки се към нестихващата милост и любов на Христос, Който плати цената за неговото изкупление. Той може да постави надеждата си в завършеното дело на Голгота, да застане върху Неговото слово и да приеме дара на Неговата любов и опрощение. Нужно е той да повярва в Господ Исус Христос, да изостави греховете си, като ги изповяда и се предаде напълно на Господа.

Християнският живот не е игра на късмета. Библията ни дава достатъчно светлина как да живеем приемлив за Бога живот и накрая да достигнем в небето. Няма надежда за спасение за никой, който сляпо следва религията, без да обръща внимание на ученията на Библията. От друга страна, само интерес към ученията на Библията не е достатъчен. Трябва да има определен ден и час, когато човек съзнателно решава да изостави греховете си и да последва Спасителя.

Въпрос 1: Избройте някои религиозни дейности, вършени от ходещите в църква, без покаяние?

ПОКАЯНИЕТО: ВХОДНА ВРАТА КЪМ ЦАРСТВОТО НА БОГ
(Марк 1:14-15; Деяния 3:19,26; 2:38; 8:22; 17:30-31; 20:21)

Естественият човек е отделен от Бога. Той живее в бунт и своеволие. Той е мъртъв в греха и прегрешенията си. От само себе си никой никога не може да угоди на Бога. Нужна му е фундаментална промяна на посоката. Трябва да се покае, за да има смислено и стойностно взаимоотношение с Бог. Искреното покаяние и скръбта по Бога заради греха са важни предпоставки за спасението. Покаянието е дълбока вътрешна скръб, която прави грешника да се обърне от греха към Бога. Истинското покаяние винаги води до изповядване на греха (**Псалм 38:18; 1 Йоан 1:9; Лука 15:21; Марк 1:5; Лука 5:8**); до изоставяне на греховете (**Исаия 55:7; Притчи 28:13**) и до обръщане към Бога (**1 Солунци 1:9; Деяния 26:18**). Истинското покаяние прави грешника да види греха, така както Бог го вижда. Това е възможно

само с намесата на Святия Дух, който произвежда изобличение в сърцето на грешника.

Въпрос 2: Какво представлява покаянието?

Библейското покаяние се различава от угризението. Угризението или съжалението са свързани само с неловкото положение и болезнените последици от греха. Скръбта, от друга страна, е свързана с покаянието; грешникът се изправя лице в лице с действителността, че е наскърбил Бога. В крайна сметка, тази скръб кара грешника да се отвори от греховете и да ги намрази. Това води грешникът да се обърне от греха с цялото си сърце. **"Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт"** (2 Коринтяни 7:10).

Покаянието заема централно място в благовестието на нашия Господ Исус Христос (**Марк 1:14-15**). Посланието на спасение е едно и също за всички, независимо от държавата, континента, расата, културата, племето, класата или статута.

Стълбовете на църквата от първи век, наблягаха на покаянието. Петър, в своето второ послание, подчертава **"Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние"** (2 Петрово 3:9). Апостол Павел, проповядвайки на атиняните, изтъква, че Бог **"без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят"** (Деяния 17:30). В посланията си към евреи и езициници апостолът набляга на **"покаяние спрямо Бога и вяра в Господа Исуса Христа"** (Деяния 20:21).

Въпрос 3: Опишете промените, които настъпват в един човек, след покаянието му.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЩЕТИТЕ: ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ИСТИНСКОТО ПОКАЯНИЕ (Матей 3:8; Деяния 24:16; Лука 19:8)

Като се е покаял за греха, Бог очаква вярващия да оправи всичко нередно, извършено спрямо другите. Това се нарича възстановяване на щетите. Учението за възстановяване на щетите е едно от основните учения в християнската вяра. Възстановяването на щетите е едно дело по внасяне на поправка в погрешните неща, извършени от нас спрямо хората около нас; възстановяване на откраднатите или присвоени вещи, собственост или хора на техните законни собственици; разплащане на дължимите задълженията, връщане на придобитото с измама, разкриване на извършените престъпления и признаване на изречените лъжи, изповядване пред засегнатите и молене за извинение от оклеветените. Това се прави, независимо дали потърпевшият го е знаел или не (**Евреи 4:13**). Бог прощава, когато ние се покаем, но Той изисква от нас да направим поправки спрямо всеки човек, когото сме наранили или онеправдали. Покаянието спрямо Бог налага възстановяването на всичко, придобито с мошеничества, лъжи и преструвки.

Въпрос 4: Какво представлява възстановяването на щетите?

Възстановяването на щетите трябва да се прави с дълбоко разкаяние и въздържаност. То трябва да се прави като покорство към Бог, а не като че правим жест спрямо онеправдания от нас. Това би трябвало да се върши с цел очистване на

съвестта от угризения спрямо Бога и хората (**Деяния 24:16**). Все пак, за действия по възстановяване, които могат да нанесат вреди на други, трябва използваме Божия мъдрост. В такива случаи е много важно да се потърси съвет от верни, опитни, компетентни и зрели християни – вярващи, учители или проповедници.

Някои хора считат, че възстановяването на щетите не е наложително. Те спорят, че покаянието е всичко, което Бог изисква. Но те грешат, забравяйки, че повечето грехове, извършени срещу хората, са толкова оскърбление за Бог, колкото са и за техните ближни. И единственият начин да освободим съвестта си от оскърблението към Бога и хората, е възстановяване на всички техни загуби и щети. Затова, покаянието е между човека и Бога, а възстановяването на щетите е между човека и хората. Покаянието е лично - пред Бога, възстановяването на щетите е публично – ние отиваме при засегнатите лица, за да изгладим всякакви изострени отношения. Покаянието премахва греха от сърцата ни, възстановяването на щетите премахва от къщите ни нещата, които сме спечелили по греховен начин. Покаянието е много важно за общението ни с Бог; възстановяването на щетите е необходимо, за да удостоверим, че покаянието ни е действително. По този начин, чрез възстановяването на щетите, правим пътя си прав пред хората, а чрез покаянието идваме в правилна връзка с Бог. Нужно е истинско покаяние и незабавно възстановяване на щетите. Това е пътят на Библията.

Въпрос 5: Защо е необходимо възстановяване на щетите?

БИБЛЕЙСКИ ПРИМЕРИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЩЕТИТЕ (Лука 19:8; Деяния 23:1-5; Битие 20:1-14)

Един от нашите пасажи ни запознава с главния бирник в Ерихонската област. Името му е Закхей. Като всеки бирник, той бе станал много богат, подтискайки евреите и изнудвайки ги за пари. Закхей чу, че Исус минава през Ерихон и **"искаше да види Исуса Кой е"**. Твърде очевидно е, че нещо повече от обикновено любопитство подбуди Закхей да се покачи на черницата. Това бе едно сигурно изобличение за грях, макар той и да не бе напълно наясно със своите мотиви.

И така Закхей **"се завтече пред Исус и се покачи на една черница за да Го види; понеже през оня път щеше да мине"**. И Исус повдигна очите си към Закхей, както и той по-късно повдигна очите си към Господа. Исус винаги вижда любознателните души. Той винаги Се открива към искрено търсещите. Важно е да отбележим, че Закхей прие Исус радостно. И чрез това свое действие, той се покая за греховете си, получи спасение и бе изобилно благословен с посещение от Господа. Но евреите роптаеха, понеже Исус посещаваше един бирник. Вероятно Закхей предвиждаше това недоволство, както и негативните и презрителни коментари от евреите. Той си знаеше, че винаги е бил несправедлив към хората. Вероятно видя острите погледи на онези, които бе изнудвал в миналото. Бог му бе простил; Исус го бе приел. Но хората все още имаха нещо против него.

Тогава той се изправи и заговори. Той каза: **"Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите"**. Това не се отнасяше за миналия му живот, а за настоящия. Той отиде и по-далеч, като каза **"и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворкратно"**. Закхей показа, че покаянието е много повече от леене на сълзи. Скръбта не е скръб по Бога, ако тя не поправя кривите пътища. Възстановяването на щетите изисква възстановяването на всичко – пари, книги, кола, къща, несправедно придобито благосъстояние, дрехи и дори жена или мъж – на законните им собственици.

Въпрос 6: Освен Закхей, споменете други библейски личности, компенсирани нанесени щети?

**БИБЛЕЙСКОТО ОСНОВАНИЕ ЗА ПРАКТИКАТА ДА СЕ КОМПЕНСИРАТ ЩЕТИ
(Битие 20:1-8,14-18; Изход 22:1-7; Левити 6:1-7; Числа 5:6-8; 2 Царе 12:1-6;
Притчи 6:30-31; Езекил 33:14-16; Матей 5:23-24; Лука 19:8-9;
Деяния 23:1-5; 24:16; Яков 4:17)**

Библейското учение за възстановяването на щетите обхваща всички епохи на взаимоотношения на Бог с хората до наши дни. Откровението за Божията воля и слово преди Мойсеевия закон изисква да извършваме възстановяване (**Римляни 1:19-20**). Затова законът не може да отмени това учение, установено много години преди закона. Възстановяването на щетите е част от моралния закон.

Ако Бог каза на Авимелех да върне Сара на законния ѝ съпруг, той ти казва същото и днес. Ако Бог изиска откраднатото да се върне, Той изисква същото и днес. Няма **"изменение, нито сянка на промяна"** у Бог. Покаянието и възстановяването на щетите оформят вратата към пълната свобода и освобождение от греха в библейските дни. Същото е и днес. Правилата за праведен живот в Новия Завет са също толкова възискателни, ако не и повече, от колкото бяха в Стария Завет.

В Новия Завет също виждаме спазването на учението и практиката за възстановяване. Господ Исус Христос заповяда и поучаваше това учение, апостолите в ранната църква го практикуваха и поучаваха, на практика цялата Божия църква живееше според това учение (**Матей 28:19-20; Йоан 14:26; Деяния 2:42; 16:4-5; Филимон 7-21**).

Въпрос 7: Защо мислиш, че учението за възстановяване на щетите е библейско?

Възстановяването на щетите трябва да е резултат от покаянието, за да бъде прието пред Бог. Възстановяването на щетите, без покаяние от греха и вяра в Христос, е омърсена дреха пред Бог. Каквото и да бъде вършено, без благодатта на Бог, действаща в сърцето, е само човешка моралност. Ако един невярващ отпрати всичките си незаконни жени, върне всичко откраднато, и каже **"съжалявам"** на всички засегнати, без съзнателно да приеме вината си за грях пред Бог и да се обърне от греха, имайки непроменено отношение и предразположение спрямо греха, той все пак е мъртъв в прегрешенията и греховете си. **"Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отново, не може да види Божието царство"** (Йоан 3:3).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Кориняни	3-5	Еремия	26-27
Вторник	..	6-7	..	28-29
Сряда	..	8-9	..	30
Четвъртък	..	10-11	..	31
Петък	..	12-13	..	32
Събота	Галатяни	1-2	..	33-34
Неделя	..	3-4	..	35-36

Стих за запомняне: "А след няколко дни Павел рече на Варнава: **Да се върнем сега по всички градове, где то сме проповядвали Господното учение, и да нагледаме братята, как са.**" (Деяния 15:36)

Текст: Деяния 14:21-28; 15:35-36,41

Следването отблизо на новоповярвалите е важна част от благовестието, неизменно вплетено във Великото Поръчение. Все пак много вярващи не схващат дълбочината на Христовата заповед **"Идете, прочее, научете всичките народи"**. Според авторитетите в Гръцкия език, това буквално трябва да се преведе **"отидете и направете ученици сред всичките народи"**. Великото поръчение не приключва с печеленето на души. Но то продължава с обучението им чрез последващи посещения и ученичество, докато те станат достатъчно зрели, за да устоят, и достатъчно способни, за да поучават другите.

За новите вярващи трябва се полагат пълни грижи, докато бъдат доведени да духовна зрялост и плодовитост. Ако всеки вярващ откликне на Господната заповед към църквата, работата ще бъде извършена за кратко време. Всъщност, Великото Поръчение изисква новоповярвалите, които току-що са дошли в Царството, да бъдат подхранвани и обучавани в писанията за изграждането на тяхната вяра и пълното им интегриране в Тялото на Христос.

Какво тогава представлява следването отблизо? То се изразява в запазване, съзряване и умножаване на плода от благовестието. То е неотменна част от растежа на църквата, насочено към запазване на новите вярващи чрез системно поучаване истината на Божието слово. То е **"духовна педиатрия"** за родителите в печеленето на души, родителска грижа за новообърнати, с цел да бъдат доведени до духовна зрялост и плодовитост. Посредством посещенията, ловците на души могат да застанат рамо до рамо със своите новообърнати и да ги научат на основите на Християнската вяра, докато израстат до зрялост.

Въпрос 1: **Какво представлява следването отблизо на новоповярвалите?**

НЕОБХОДИМОСТТА ОТ СЛЕДВАНЕТО ОТБЛИЗО НА НОВОПОВЯРВАЛИТЕ В СЛУЖЕНИЕТО ЗА ПЕЧЕЛЕНЕ НА ДУШИ (Матей 28:19; Деяния 15:36; 14:21-22)

За да могат новите християни да достигнат духовните висини, за които копнее ловеца на души, те трябва да бъдат **подхранвани (Йоан 21:15)** със словото на Бог: отговорността на ловеца на души е той да храни тези **"овци"** и **"агънца"** на Христос. Нужна им е и **защита (Йоан 10:10,12)** от суровата действителност на гоненията и плашещите житейски ситуации. Нужно им е **окуражаване (Деяния 14:21-22)** по

време на гоненията, в моменти на самота и трудни времена, в резултат от решението им да служат на Господа. Също им е нужно и **водителство** и **наставление** (**1 Коринтяни 8:1-13**). При все че повечето от въпросите на новообърнатите може да звучат детински за зрелите вярващи, печелещият души трябва да е наблизо, за да им отговори. Също така им е нужно и **обучение** (**Притчи 22:6**) за основите на християнската вяра и за това как да развият добри християнски навици.

Характерна черта на новообърнатите е склонността им да търсят яснота по разнообразни въпроси относно мястото на новооткритата за тях вяра в области като избора на приятели, възстановяване на ощетените от тях, планиране на времето и т.н. Те трябва да бъдат подходящо насочени чрез съветване **"Дето няма мъдро ръководене, народът пропада, а в многото съветници има безопасност"** (**Притчи 11:14**).

Новообърнатите се нуждаят от **ходатайстваща** молитва (**Лука 22:31-32; Колосяни 1:3-4,9-11**). Един аспект на посещението, който не трябва да се пренебрегва, макар и често да е подценяван, е личното ходатайство. Молитвите трябва да се принасят непрестанно за тези новородени бебета. Павловите писма към църквите разкриват важността, която той поставя върху личното ходатайство. Той напомни на солунците **"Всякога благодарим на Бога за всички ви и ви споменаваме в молитвите си ... Нощем и денем се молим преусърдно да видим лицето ви и да допълним това, което не достига на вярата ви"** (**1 Солунци 1:2; 3:10**). Ходатайството дава сила. Ако не се молим, новите вярващи може да отслабнат и да отпаднат. Затова е крайно необходимо да се молим за новите членове, споменавайки ги по имена.

Накрая, те се нуждаят от **общение** (**Деяния 2:42**), даже когато изглежда, че те са зрели хора. Следването отблизо на новоповярвалите отнема време, внимание и любов. Като вярващ, всеки от нас е призван в служението по спечелване на душите и не само по спечелването им, но и по създаването на ученици и превръщането им в зрели християни.

Въпрос 2: Какво е мястото на молитвата в следването отблизо на новоповярвалите?

МЕТОДИТЕ НА СЛЕДВАНЕ ОТБЛИЗО НА НОВОПОВЯРВАЛИТЕ (Марк 3:14; Деяния 14:21-22; Филипяни 2:19-22; 1 Солунци 3:10)

Исус Христос, Спасителят и най-великият в Ловец на души, разви най-добрите методи за следване отблизо на новоповярвалите и създаване на ученици. Той остави новообърнатите да бъдат с Него за период от три години и половина и ги поучаваше. С това Той ни учи, че след обръщането, ловецът на души трябва да продължи да ходатайства и да се застъпва за обръналите се, да ги насърчава да имат общение с други деца на Бога и да им показва на практика какво представлява християнския начин на живот. Той трябва да ги научи още да бъдат плодовити християни, като им поверява делото на служение в областите, в които те биха могли да бъдат въввлечени. Ловецът на души би трябвало и да надзирава новообърнатите, за да е сигурен, че те няма да излязат от релсите, но със сигурност ще станат продуктивни в царството на Бог.

Павел, великият ловец на души и основател на църкви, заявява **"но сме били нежни посред вас, както доилка, когато се грижи за чадата си. Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили"** (**1 Солунци 2:7-8**). От неговите методи на следване отблизо на новоповярвалите и

обучение чрез ученичество откриваме ползата от личния контакт (**1 Солунци 2:7-8; 3:10**). Той знаеше, че личният контакт е жизненоважен за истинската грижа: както в отношенията родител-новородено, пастир-овце и учител-ученици. Колкото по-близо е ловецът на души до своите обвърнати, толкова по-далеч ще са вълците от тях и толкова по-близо ще са те до безопасността.

Ходатайстващата молитва беше друг метод, присъщ на ранната църква (**Деяния 12:5; 1 Солунци 1:2-6; 3:10**). В служението си Апостол Павел използва много време, за да ходатайства за новите вярващи, които бяха дошли при Господа чрез неговото служение или чрез онези, които работеха с него. Така, както Исус се моли за Петър, да не отпадне неговата вяра (**Лука 22:31-32**), така и ние трябва да се молим за новообвърнатите. Веднъж един човек на Бога бе казал, че е по-добре да се молим по десет минути за тях всеки ден, отколкото да се молим един час за тях в тяхната кризисна ситуация.

Когато, по определени причини, духовните бащи и майки на новоповярвалите не могат да осъществяват това наблюдение върху духовните си чеда, могат да бъдат изпратени и "представители", за да следват отблизо новообвърнатите (**1 Коринтяни 4:17; Филипяни 2:19-24**). В случая с апостол Павел, винаги, когато той не можеше лично да посети новите вярващи, той изпращаше доверен негов представител, например Тимотей, да нагледа братята. Все пак, за бъде гласувано доверие на представителя, той трябва да е доказал, че може убедително да предава посланието на Христос към младите обвърнати, за да ги насърчи, а не да ги обезсърчава. Това, че може да се изпращат заместници, не означава, че ние можем да изоставим работата по следването отблизо на новоповярвалите.

Накрая, писмата до новообвърнатите, написани за тяхно насърчение, поучение и предупреждение, бяха един метод, използван в Новия Завет (**Деяния 15:20,23-29; 2 Коринтяни 13:10; 2 Петрово 3:1; Лука 1:3-4**). Този метод е подходящ, когато разстоянията стоят като пречка.

Въпрос 3: *Обяснете методите на Павел за следване отблизо, особено сред Солунците. Как може църквата днес да се възползва от тази методи?*

Обикновено, родителите са отговорни да обичат, да хранят, да защитават и да обучават децата си, докато те достигнат зряла възраст. Също и духовно, всеки, който е спечелил души и посадил църкви, има тази тройна отговорност спрямо новообвърнатите.

Веднага щом бъде засвидетелствано спасението на някой новообвърнат, трябва да му бъде показана важността на водното кръщение. Новите вярващи трябва да бъдат научени за значението на водното кръщение, заповядано в Писанията. Той трябва да бъде доведен до разбирането, че има Божии наредби и заповеди, които трябва да се спазват след обръщането (**Матей 28:19; 3:13-17; Марк 16:15-16; Деяния 2:38; 8:38-39; Римляни 6:4-5**). Затова всеки новообвърнат трябва да бъде подбуден да се предаде на тези важни наредби.

ОСНОВНОТО В СЛЕДВАНЕТО ОТБЛИЗО НА НОВОПОВЯРВАЛИТЕ

Следването отблизо протича в кръга на посещения и грижи. Грижите ни не би трябвало да са само, когато новите вярващите дойдат в църквата. Напротив, заповядано ни е да се срещаме с тях там където са, у дома, на работното им място, в болниците или в затвора, и да им покажем искрена любов и загриженост за духовният им растеж и развитие (**Матей 25:34-40; 1 Солунци 2:7-8,11**).

Затова и нашите посещения трябва да са преднамерени и целенасочени. За да обучаваме, храним и водим към зрялост новоповярвалите:

Първо трябва да им покажем от Божието Слово, че греховете им са простени и че те сега са чеда на Бога, ако искрено са се покаяли и приели Христос (**1 Йоан 1:9; Римляни 8:16**).

Второ, трябва да ги научим как да живеят новия живот и да им предадем принципите на духовния растеж (**Матей 4:4; 1 Петрово 2:1-3**).

Трето, нужно е да им покажем как да имат лично време на посвещение всеки ден (т.нар. тихо време) (**Марк 1:35; Исус Навиев 1:8**).

Четвърто, нужно е да ги насърчим да споделят свидетелствата си редовно с другите (**Марк 5:19; Йоан 1:40-46; 4:28-30**).

Пето, нужно е да ги насърчим да посещават ежеседмично всички събрания на църквата (**Евреи 10:25; Деяния 2:42-47**).

Освен това е нужно да ги научим колко е важен постоянния молитвен живот, за да имат сила и победа (**Лука 18:1-8; 1 Солунци 5:17; Ефесяни 6:18**).

Въпрос 4: Кои са основните неща в следването отблизо на новоповярвалите?

ХАРАКТЕРНИТЕ БЕЛЕЗИ НА УЧЕНИЧЕСТВОТО (**Матей 28:19-20; 16:24; Лука 14:25-33**)

Плиткият духовен живот и niskият стандарт на християнско живеене са резултат от липсата на систематично поучение в много църковни събрания. Има ясна разлика между обърнат и ученик. Един новообърнат вика, ако го боли и се оплаква, ако има несгоди; ако е ограбен, пише оплакване, и ако не му се отдаде правото, се противи. Това е защото естеството му не е ученическо, не е обработено и не е съкрушено. Но един ученик е гъвкав, защото е бил научен от Христос и е понесъл кръста си. Новообърнатите се съпротивяват и са нетърпеливи. Новообърнатите бягат от огън, от трудности, от гонения и от обучение. Но един ученик чака Господ да постигне намерението Си в живота му, каквото и да е то. Молитвата му винаги е, Господи, **"Да бъде Твоята воля"**. Църквата ужасно се нуждае от учители на словото, които да поучават цялата Божия воля. Правилното библиейско поучение и обучение никога не е в повече за здравия християнски живот. Павел заяви това нееднократно в личните си послания към Тимотей и Тит (**2 Тимотей 1:13; 4:1-4; Тит 1:9; 2:1-8**).

Въпрос 5: Как може да се постигне духовна стабилност и плодовитост у един обърнат?

За да станеш ученик, трябва да посветиш на олтара всичко. Новообърнатите не са такива, за да останат завинаги бебета. Непосредствено преди възнасянето си Христос заповяда на апостолите да направят ученици сред всичките народи. Задачата на Великото Поръчение изисква също младите християни да бъдат обучени в основните духовни схващания, за да може това да доведе до стабилност в духовния им живот и плодовитост в християнското им свидетелство. Това е практически въпрос с голяма стойност за християните от всяко поколение. За съжаление, в някои християнски кръгове днес има много неосведоменост относно тази, така важна за всичко, тема в Божието Слово. Да вземем игото на Господ върху нас означава да оставим Господ да постави своите граници върху живота ни, върху свободата ни, върху правата ни, върху облагите ни и върху излишъка ни. Здравото учение и неговият образец, приложени в реалния живот, са тайната на здравия, стабилен и

твърд християнски живот. Това са начините, чрез които един християнин може да бъде **"... създаден по образа на Бога в правда и светост на истината"** и **"вкоренени и ... утвърждавани във вярата"** (Ефесяни 4:24; Колосяни 2:7).

Като дисциплинирани ученици на Господ, за новообърнатите има много неща, които трябва да научат от Христос и Неговия начин на живот. Ученичеството поставя изисквания към ученика. Той трябва да предпочете Бог и връзката си с Христос пред другите неща в живота. Ученикът има по-голяма любов към Божието Слово отколкото към който и да бил съвет от приятели и роднини. Ученикът предпочита работата за Бог пред всяка друга професия. И още, ученикът предпочита поклонението към Бог пред семейната или родова религия. Ученикът не запазва никоя част от живота си за себична употреба. Вместо това има пълно посвещение и привързаност към Христос.

Истинският ученик е напълно покорен на Господството на Христос (**Матей 16:24; Филипаяни 3:7; Галатяни 2:20**). Той е готов да мине и без удоволствие, притежание или пост в живота, ако това застрашава да свали Христос от престола и да въздигне себе-то. Той не се вплита в неща, които ще засенчат мислите и надеждата за небето, нито участва в дейности, които възвишават материалното благосъстояние над духовите богатства. Егоистичният и себичен живот, изразен в поглъщаща привързаност към земни притежания, слава от хората (**Йоан 5:41,44**) или облаги (**Филипяни 2:3-4**) напълно отсъстват от живота на един ученик. Вместо това, един ученик с готовност търпи кръста си под формата на подигравки, гонения, обиди и издържане на всяка трудност без оплакване (**Лука 9:23**). Ученикът още неотменно следва Христовите стъпки (**Лука 9:23; Йоан 4:34; 5:30; 7:18; 8:29,31; 2 Коринтяни 13:5**).

Въпрос 6: Споменете някои белези на ученичеството.

Преживяването на новото раждане, несъмнено, е прекрасно. Но както в естественото бебетата се хранят, растат и се обучават до зрялост, така и бебетата в Христос изискват мляко и обучение от Словото (**1 Петрово 2:2; Притчи 4:11-13**).

ЦЪРКОВЕН РАСТЕЖ ЧРЕЗ СЛЕДВАНЕ ОТБЛИЗО НА НОВОПОВЯРВАЛИТЕ И УЧЕНИЧЕСТВО (**2 Тимотей 3:15-17; 2:1-2; Деяния 11:25-26**)

Следването отблизо на новоповярвалите и ученичеството имат умножаващ ефект за църквата. Те екипират членовете за задачата на благовестието. Всички изписани публикации за световен евангелизъм ще са просто детински мечти, ако сериозно не се вземе предвид обучението в ученичество. Само добре обучените, сериозно мислещи и сърдечно отдадени ученици могат да поемат отговорността да бъдат пастори.

Следването отблизо на новоповярвалите, ако редовно се съблюдава, ще доведе до умножение на учениците. Ако всеки шест месеца всеки един от нас печели душа за Христос и обучи новообърнатия да отиде и да спечели друга душа, за пет години ще спечелим нашата държава за Христос. Ако сто посветени християни в едно общество индивидуално и отдадено проповядват евангелието само на по един човек и следват отблизо обрънатия редовно за шест месеца, в края на шестте месеца ще има двеста посветени вярващи. Ако тези двеста посветени християни, по същия начин, придобият всеки по един обрънат и го направят ученик за още шест месеца, в края на изминалата една година, ще има четиристотин посветени християни в обществото. Ако продължи този процес на печелене и създаване на друг ученик от всеки един в интервал на шест месеца, то за пет години броят им ще достигне

102 400, без да се правят мащабни и разточителни евангелизационни събрания. Макар спечелените по този начин души, първоначално да не са много, растежът ще бъде феноменален, ако темпото се запази.

Йоан Кръстител доведе Андрей при Христос (**Йоан 1:35-40**), Андрей, при обръщането си, доведе Петър при Христос (**Йоан 1:40-42**), а Петър на Петдесятница доведе 3000 човека при Христос (**Деяния 2:37-41**) и тези обърнати от Петър доведоха множества при Христос (**Деяния 11:19-21**). Само като стигнем в небето бихме могли да разберем броя на обърнатите, дошли в царството чрез служението на Йоан Кръстител.

Въпрос 7: Каква е ползата от следването отблизо на новоповярвалите и ученичеството?

Една програма за обучение на вярващите от езическите племена ще бъде най-добрият начин да се извърши евангелизиране на множеството недостигнати села и пренебрегнати общества в някои райони на градовете ни. Може да се проучи колко е броят на такива недостигнати райони и, в рамките на определен период, да се обучат членове от църквата, които да отидат там и да послужат на Господ.

Мисията за преумножаване, евангелизиране и насищане с благовестието може да се осъществи само, ако има виждане относно създаването на ученици. В служението си Апостол Павел прие предизвикателството на ученичеството и постигна пробив в областта на евангелизирането (**Деяния 19:9-10**). Духовното обучение е доживотен процес. След като вече ученикът е включен в служба на Господ, това, само по себе си, не е краят. Трябва да се продължи с по-нататъшното обучение за постоянно усъвършенстване.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Галатяни	5-6	Еремия	37-38
Вторник	Ефесяни	1-2	..	39-40
Сряда	..	3-4	..	41-42
Четвъртък	..	5-6	..	43-44
Петък	Филипяни	1-2	..	45-46
Събота	..	3-4	..	47-48
Неделя	Колосяни	1-2	..	49

Стих за запомняне: "И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд..." (Евреи 9:27)

Текст: Откровение 20:11-15

Темата за съда не е чужда за съзнанието на смъртните. Във всяка област на живота, понеже е в човешката природа да се правят грешки, често виждаме хората да бъдат обвинявани и, съответно, наказвани. Това е общоразпространено явление в домовете, училищата, офисите, съдилищата и в много други места – да видим някой да се стреми да се оправдае, след като е бил обвинен за някоя грешна постъпка. На виновния почти винаги му се дава някакво наказание.

Нещата не са много по-различни и в Божия план за човечеството. Нашето учение се занимава с окончателния съд, който Бог ще произнесе над онези, които са отхвърлили Неговото Слово и са живели както са си искали. Това се нарича Съда пред Големия Бял Престол. В това учение, както и в други учения за последните времена, Господ благосклонно ни разкрива Своя план-програма за този нечестив свят. Учението отваря очите ни за времето, когато всички нечестиви и безбожни хора (живи и мъртви, малки и големи), които са пренебрегнали Божието спасение, ще се срещнат с окончателния и ужасен съд на живия Бог (**Римляни 14:12**). Важно е да се отнесем към учението със сериозността, която то заслужава, а не като към тема за дискутиране, по която има съмнения, или като към измислица или фикция. Това са истинни слова от Бог и са написани за поучение и наставление за нас, към които са достигнали последните времена (**Римляни 15:4; 1 Коринтяни 10:11**).

Въпрос 1: По какво се различават земните съдилища от Съда пред Големия Бял Престол?

СЪДИЛИЩАТА В ПИСАНИЯТА

(Исая 53:4-11; Йоан 3:15-18; 2 Коринтяни 5:10-11; Еремия 30:3-7; Матей 25:31-46; 1 Тимотей 5:24; Юда 6)

Това че съдът е сигурен за всички хора е ясно от всяка част от Божието Слово. **"И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд..." (Евреи 9:27)**. Все пак, противно на общоприетите схващания, няма да има общ съд, по едно и също време, за грешници и свети. В Писанието ясно се поучава, че има няколко на брой отделни съдилища за различните типове хора по различно време. Господ Бог винаги е бил справедлив в Своите отсъждания, наказвайки виновните и оправдавайки невинните, както е правил в случаите с допотопните, със Содом и Гомор и с Кореевата дружина. Тъй като Той не се променя (**Евреи 13:8**), Той ще запази същия принцип и за в бъдеще. **"Защото нечестието няма да налага скиптъра си върху участта на праведните"** (Псалм 125:3а).

Ясно е от писанията, че вярващите са били съдени относно греха. Това се случи на Голготския кръст, когато Исус стана заместител на грешниците (**Исая 53:6; 2 Коринтяни 5:21; Йоан 3:18; Римляни 8:1-2**). Когато покалят се грешник лично приеме тази заместваща жертва, постави вярата си в Спасителя и приеме Неговото Господство, той бива съден и обявен за невинен. Това е първият вид съдилище. Тогава, като започне да живее християнски живот, той ежедневно съди (или изпитва)

себе си в светлината на Божието Слово (**1 Коринтяни 11:31-32; 1 Йоан 1:7**). Това е вторият вид съдилище, макар и само като символ. Провалът в това, може да доведе до временни физически страдания или наказание (**Евреи 12:5-11**). Вярващите ще преживеят също и третия вид съдилище пред "Бема" - съдийското място на Христос (**Римляни 14:10; 2 Коринтяни 5:10,11; 1 Коринтяни 3:11-15; Откровение 22:12**) {"Бема" е съдийското място при финалната линия на бегачите в олимпийските игри}. Това ще бъде след грабването и целта му ще е да се раздават награди за това, **"което се е вършило в тялото"**. Тук никой няма да бъде осъден, защото всички са спасени, но наградите ще се различават и делата на някои ще изгорят.

Другите видове съдилища са предназначени да накажат греха. Те включват съда на Израел през Голямата скръб (**Езекил 20:33-44; Еремия 30:3-11; Матей 24:4-25**) и съда над народите, живеещи при Второто Пришествие (**Матей 25:31-46**). Израел ще бъде съден за своят многовековен бунт срещу Бог от жестоките ръце на Антихриста. В края на изпитанието, **"всичкия Израел ще се спаси"** (**Римляни 11:26**) като **"погледнат на онзи, когото прободоха"** (**Захария 12:10**). Народите на земята ще бъдат събрани пред небесния Съдия, за да бъдат приети или отхвърлени, в зависимост от отношението си към Израел, Неговите (Христовите) братя по плът (**Йоан 1:11; Римляни 9:5**). Това е съдът над народите (**Матей 25:31-46**). Съдът над ангелите за бунта им срещу Бог се определя като шестия вид съдилище в Писанията (**2 Петрово 2:4; Юда 6,7**). Съдебното заседание за това събитие изглежда е при Големия Бял Престол и светиите ще бъдат съизпълнители (**1 Коринтяни 6:3**).

Въпрос 2: Споменете различните съдилища, описани в писанията, подкрепяйки отговора си с примери.

ГОЛЕМИЯТ, УЖАСЕН И ОКОНЧАТЕЛЕН СЪД (**Откровение 20:11-15; Данаил 7:9-10; 12:2; Матей 11:20-24; Йоан 5:25-30; Деяния 24:15**)

Библията ясно представя реда на събитията, предшествващи Съда пред Големия Бял Престол, и непрекъснато увещава: **"Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите"** (**Откровение 2:7**).

Светът е покварен и развратен. Падението на Адам в градината на Едем доведе човечеството до срам, вина и осъждане. От Адам, грехът премина към всеки роден в този свят. Бог подsigури спасение за човека, но човечеството, като цяло, предпочете да обърне гръб на Божия призив за покаяние и опрощение. Човекът остана в бунт и непокорство. Това накара Бог да се разкае, че е създал човека на земята, понеже всяко въображение и мисъл в човешкото сърце бяха непрекъснато и само зло (**Битие 6:5-6**). Бог обеща съд и наказание за нечестивите. Неговото слово заяви, че **"душата, която е съгрешила ще умре"** и че **"наказанието за греха е смърт"** (**Езекил 18:4; Римляни 6:23**).

Бог е осъждал грешниците през вековете. Той осъди света в дните на Ной, когато погуби всички живи чрез потопа, с изключение на осем души (**Битие 19:13, 24-26**). Друг път, Той нанесе съд над Корей, Датан, Авирон и техните поддръжници. Той наказва египтяните за това, че отказаха на пуснат Божите хора да си отидат свободни. В различни моменти, Той осъди Надав и Авиуд, Озза, Сенахирим и 185 000 – те асирийски войници (**Исая 37:36-38**), Анания и Сапфира (**Деяния 5:1-10**). Въпреки това, в съда пред Големия Бял Престол всички тези, които бяха погубени при подобни обстоятелства, ще бъдат осъдени още повече.

Какъв е този съд тогава? Той е последния и окончателен съд. Това е съдът, с който приключват делата в този настоящ нечестив свят. В края на хилядолетното царуване на Христос дяволът ще бъде пуснат от бездната за кратко (**Откровение 20:3,7**). Той ще излезе, за да измами отново народите, и ще събере множества, за да воюва срещу Христос и Неговите светии. Това се споменава като битката на Гога и Магога. Сатана и хората му ще бъдат победени. Огън ще слезе от небето и ще ги пояде. След това Сатана ще бъде хвърлен в огненото езеро. С хвърлянето на Сатана във вечната агония на огненото езеро, ще дойде реда и на окончателния съд над греховните хора. Да разгледаме внимателно подробностите относно провеждането на този съд.

1. **Престола:** Великият Бог на небето и земята неминуемо седи на велик престол. Понеже Бог е велик Цар, Той трябва да седи на престол и той е бял, което отразява Божията чистота. Седалището му е величествено, забележително и с голяма слава, която подхожда на вечния Цар.

2. **Съдията:** Съдията е Всемогъщия, Всезнаещия и Всеприсъстващ Бог. Той знае всичко и затова няма да има изкривяване на правосъдието. Той е навсякъде, така че всичко е разкрито пред Него. Изгледът Му ще е така ужасяващ, защото е време за съд.

3. **Съдените: (стихове 12,13).** Всички онези, които са умрели в греха, от времето на Адам до времето на Съда при Големия Бял Престол, ще бъдат възкресени (**Данаил 12:2; Йоан 5:28-29; Деяния 24:15**). Всички те ще застанат пред Бог за съд.

(1) Всички категории грешници, живи и мъртви, малки и големи, богати и бедни, образовани и необразовани, мъже и жени, управници и поданици ще бъдат съдени за пренебрегване на спасението от Бог (**Евреи 2:3**).

(2) Ще бъдат съдени всички отпаднали от вярата, които са се отрекли от вярата, която веднъж за винаги им бе предадена (**Изход 32:33; Евреи 10:26-30, 38-39**).

(3) Ще бъдат съдени всички онези, които са отричали божествеността на Исус Христос (**Йоан 3:18-19**).

(4) Ще бъдат съдени всички религиозни лицемери, които са като **"варосани гробници"** (**Матей 23:27**).

Морето, смъртта и ада ще предадат мъртвите в тях. Телата на всички умрели ще бъдат събрани с техните души и духове, за да застанат пред Бог и да получат справедливо възмездие за техния безбожен живот. Това ще бъде едно много голямо и изтрезняващо събрание.

4. **Присъдата:** всеки ще бъде съден според делата си (**стихове 12-13**). Ще се съди праведно. Ще бъде открито и всеки един съден ще знае защо той или тя ще отидат в огненото езеро. Ще бъдат осъдени:

(1) всички неправедни дела на хората (**1 Йоан 5:17**), т.е. всяка неправда, която не е била изчистена чрез кръвта на Христос, преди да доведе до осъждане; това включва неправедни чувства и нечестиви въображаеми мисли.

(2) Тайните дела на хората, извършени в тъмнината, които други може да не са узнали: тайни подкупи, разврат, порнография, пиянство, аборти, интригантства и т.н. ще бъдат осъдени.

(3) Думите на хората – всяка празна дума, клюка, подигравка и клевета ще се доведат на съд; всички глупави и вулгарни думи; покварени, безсрамни, клеветнически и оскърбителни думи ще бъдат осъдени (**Матей 12:36-37; Ефесяни 5:4**).

Божият съд ще бъде честен, справедлив, безпристрастен и нелицеприятен. **"Защото Господ вашият Бог е Бог на боговете и Господ на господарите, великият, мощният и страшният Бог, Който не гледа на лице, нито приема дар"** (Второзаконие 10:17). Никой не може да Му повлияе, нито може да Го подкупи.

5. **Книгите: (стих 12) " ... и едни книгите отвориха"** - това са книгите със записите, които ще съдържат всичко, извършено от хората, докато са били на земята. Съдът ще бъде именно според това, което е записано в тези книги. Това ще премахне всяка възможност за спорове. Няма да има място за изказвания, че издадените присъди са били основани на слухове и предположения. Всички неща ще са документирани и то в много книги.

6. **Книгата на живота:** само една книга (стих 12) **" ... отвори се и друга книга"**. Това е книгата, съдържаща имената на всички онези, които са новородени и измити в кръвта на Исус. Техните грехове са били осъдени по-рано на Голгота, когато те са се покаjali за греховете си, изповядали са ги и са приели Исус като техен Господ и личен Спасител. Трябва да се постараяем и да сме сигурни, че имената ни са в тази книга. Имената на всички светии от всички векове, от времето на Адам до времето на Съда, са записани в книгата на живота. Онези, чиито имена са в книгата, ще бъдат зрители на Съда при Белия Престол. О, какъв трепет е да имаме увереност и да сме в състояние да пеem като Франк Дейвис:

*"Моето име е написано там
На страницата бяла безпристрастна
В Книгата на Божието Царство
Моето име е написано там"*

Въпрос 3: Опишете в подробности какво съдържа и как се провежда съдът пред Големия Бял Престол.

ОГНЕНОТО ЕЗЕРО - ВЕЧНОТО МЕСТОПРЕБИВАВАНЕ НА ОСЪДЕНИТЕ
(Откровение 20:10,14-15; 19:20; 14:10-11; Марк 9:43-48; Матей 25:41)

"И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро" (Откровение 20:15)

Ужасна участ очаква всички, които трябва да се явят пред Бог в съда пред Големия Бял Престол, защото **"Бог е огън, който пояжда"** и **"страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог"** (Евреи 12:29; 10:31).

Огненото езеро е вечното местопребиваване на дявола и неговите ангели (Откровение 20:10; Матей 25:41). Огненото езеро не е предвидено за човека, но всички онези, които отхвърлят Бог и стоят редом със Сатана, вършейки грехове, няма да имат друг избор, освен да споделят съдбата на своя господар. Смъртта и адът (местообиталището на демоните и злите духове) ще бъдат хвърлени в огненото езеро (стих 14), **"където са звярът и лъжепророкът"** (Откровение 19:20). Огънят никога няма да престане, той не може да бъде угасен и ще гори за вечни векове (Откровение 14:10-11; 20:10). Телата не умират. Между Откровение 19:10-11 и 20:10 има период от над 1000 години, но пак звярът и лъжепророкът не са били унищожени от огъня. Огънят не унищожавя, а постоянно мъчи. Това е нещо ужасно.

И който не се намери записан в книгата на живота, ще страда завинаги в огненото езеро. Той ще се намери в компанията на Сатана, звяра, лъжепророка, демоните и злите духове. Какво обкръжение! Няма аниhilация или моментално

изгаряне, а вечно горене. Все пак има възможност осъждането да се избегне чрез покаяние от греха и вяра в Господ Исус Христос.

Въпрос 4: По какво огненото езеро се различава от ада?

**ИЗБЯГВАНЕ УЧАСТТА НА ОСЪДЕНИТЕ
(2 Петрово 3:9-14; 1 Петрово 4:7; Йоан 3:5,16; Марк 1:15;
1 Петрово 5:8-9; 1 Тимотей 4:16)**

Бог даде Своя Единороден Син, така че **"да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот"**. Волята на Бог е всички да се покаят, да повярват в благовестието и да бъдат спасени **(2 Петрово 3:9; Йоан 3:16; Марк 1:15)**.

Въпрос 5: Как може някой да избегне съда пред Големия Бял Престол?

Знаейки, че всички безбожни хора ще бъдат доведени на съд, **"Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в света живеене и в благочестие"** (2 Петрово 3:11). За да избегнеш съда пред Големия Бял Престол, ти трябва да се покаеш за всички грехове, да ги изповядаш и да приемеш Исус като твой Господ и личен Спасител. Неподправеното спасение чрез покаяние и вяра в Христос е изискване за всеки, който се надява да се избави от огненото езеро. Другите условия включват непрекъснато живеене на свят живот, възстановяване на щетите, следване мир с хората и избягване на всякакъв вид зло. Но за осъдените:

*О, колко плач и стенания,
Щом изгубените узнаха за своята участ.
Те викаха към скалите и планините.
Те се молеха, но молитвите им бяха твърде закъснели.*

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Колосяни	3-4	Еремия	50
Вторник	1 Солунци	1-2	..	51
Сряда	..	3-4	..	52
Четвъртък	..	5	Плачът на Еремия	1-2
Петък	2 Солунци	1-3	..	3
Събота	1 Тимотей	1-3	..	4-5
Неделя	..	4-5	Езекил	1-2

**“Служение на по-дълбок
християнски живот”**

www.dclm-bulgaria.org

гр. Добрич
ул. “Незабравка” 12Б

тел./факс: 058 66 11 88

GSM 1: 0898 423 428

GSM 2: 0899 115 680

***

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

***

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

***

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

***

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

***

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**

***